

Nhiệt Phong

Contents

Nhiệt Phong	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	5
3. Chương 2	9
4. Chương 3	17
5. Chương 4	24
6. Chương 5	31
7. Chương 6	34
8. Chương 7	36
9. Chương 8	39
10. Chương 9	44
11. Chương 10	47
12. Chương 11	49
13. Chương 12	53
14. Chương 13	55

Nhiệt Phong

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, huynh đệ văn, HETriệu Thần biết Triệu Tinh mười lăm năm, cậu vẫn không có biện pháp tiếp nhận

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhiet-phong>

1. Chương 1-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triệu Thần khi ngẩng đầu lên, hoàng hôn không trung tựa như một mảnh đại hỏa thiêu rực cháy phía chân trời, cái nóng xuôi theo chiều gió mà tạt thẳng vào mặt. Ngày hôm nay trên bức tranh đời người của cậu đã điểm được hai mươi vệt, mà chờ đợi với cậu cũng là xiềng xích cuộc đời, là số phận.

Cậu cầm lấy điện thoại nhấn số, giọng nữ phát ra lại một lần nhắc lại, đối phương đã tắt máy. Cậu nhìn trên màn hình là gương mặt Triệu Tinh cười rạng rỡ, cả người lại giấy lên cảm giác kinh nher. Nhớ tới sáng nay, Triệu Tinh thề son thề sắt nói với cậu, “Dù sao công ty của anh không xa, anh lại có xe, nhất định sẽ về nhà trước”, cậu tuyệt đối tin tưởng, đưa chìa khóa cho Triệu Tinh mượn là quyết định sai lầm lớn nhất của cuộc đời.

Đây là lần thứ mấy bị Triệu Tinh hăm hại, cậu cũng không thể đếm nổi, sao một kẻ không đáng tin như thế lại là anh trai của mình? Kỳ thật vấn đề này, Triệu Thần đã từng nghĩ qua vô số lần, cậu nhớ tới lúc nhỏ lần đầu tiên gặp Triệu Tinh, cái đứa nhỏ bị dính bẩn từ đầu đến chân kia, ngang ngược liếc mình một cái, ánh sáng từ hân tản ra bốn phía như mặt trời mùa hè nóng nực.

Thật sự là nghiệt duyên!

Triệu Thần thấp giọng mắng một câu “shit”, ngắt điện thoại, quen thuộc nhấn phím phát nhạc, Eric Saade, âm nhạc điện tử đập thẳng vào tai. Kéo Menu, mở weico, có một nhắc nhở tin nhắn mới, Triệu Thần điều chỉnh lại vị trí tai nghe điện thoại, sau đó mở tin nhắn.

“Van: Damn hot huh. And how is ur day.”

Một loạt đèn đường sáng lên, Triệu Thần ngồi xổm trước cửa, nghĩ nghĩ, sau đó nhấn terrible (khủng khiếp).

Đúng vậy, terrible, phải nói xung quanh Triệu Tinh toàn là totally terrible. Nhắc tới Triệu Tinh, trong đầu Triệu Thần nhanh chóng hiện ra một loạt từ ngữ, như là nhị hóa, thủy thần, không đáng tin, không thể dùng một từ cụ thể mà hình dung đối phương. Trời mới biết mình cái gì đã gây nên nghiệp chướng này, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Tinh, còn thực khờ dại mong muốn trong tương lai có thể cùng lớn lên với anh trai, nhưng mà sự thật tàn khốc nói cho cậu biết, ước muốn thường dễ tan vỡ. Sau khi cha đẻ qua đời, mẹ dặt theo Triệu Tinh lần đầu tiên xuất hiện ở trước mặt mình, cậu không ngờ cái đứa nhỏ ngang bướng kia sau này lớn lên biến thành sao chổi của mình.

“Van: sao thế, lại là anh tốt của cậu?”

Nghĩ nghĩ, Triệu Thần cuối cùng gửi biểu tượng một bông hoa héo, sau đó lập tức nhận được đáp án cười sảng sặc của đối phương.

“Van: các cậu yêu nhau lắm cần nhau đau, Jeremy Fowler đã phát hành rồi, cậu có thể nghe một chút để an ủi tâm hồn đang bị thương, Bye.”

Yêu nhau lắm cần nhau đau? Với Triệu Tinh?

Sau khi chuyển sang Go To Hell, gió đêm dần dần xóa đi hơi nóng của ban ngày, thành phố cuối cùng cũng có chút cảm giác mát mẻ.

1 giờ 30 phút qua đi, bây giờ bầu trời đã trở thành một màu lam thẫm sâu không thấy đáy, những ngọn đèn thành phố giống như mảnh thủy tinh sắc sỡ lay động giữa không trung, Triệu Thần ôm một hộp mì vừa mở, ngồi xổm trước cửa nhà chuẩn bị cần một hơi miến, hai cái đèn xe quang mang thẳng tắp chiếu đến phía cậu. Giữa ánh đèn sáng chói ấy, Triệu Thần nhìn thấy con số quen thuộc trên biển số xe.

“Triệu Thần, em làm gì lại ngồi ở cửa thế này!”

Vẫn là cái âm thanh kích động kêu to kia, Triệu Thần ngẩng đầu, xe đã dừng ở phía trước, cửa xe bên cạnh mở ra, Triệu Tinh vẽ mặt kinh ngạc nhìn cậu.

Triệu Thần buông đôi đũa trong tay, hít thật sâu một hơi, hỏi.

“Ngươi thấy sao?”

“Anh không biết à.”

Trong nháy mắt, thời gian như là yên lặng ở tại giờ khắc này, Triệu Thần vẽ mặt bình tĩnh mà nhìn phía trước, mà đối diện người thanh niên vẽ mặt ngây thơ đang nhìn cậu, ngay cả Triệu Thần cũng không để ý tới, đũa trong tay đã bị bẻ thành hai đoạn.

Đột nhiên, Triệu Thần nhớ tới trước đây mình có đọc qua một bài văn. Câu hỏi đặt ra là, có người nào khi bạn nhớ tới sẽ cảm thấy đau lòng không, nếu có, tức là bạn đã yêu người đó. Lúc ấy cậu thực bình tĩnh mà khôi phục, nếu như vậy cậu có nhớ một người, trừ bỏ tim, gan phổi thận đều đau, kia vậy là cái gì?

Far beyond love. (Vượt xa cả tình yêu)

Maybe

Hộp mì trong tay vẫn bốc ra hơi nóng, Triệu Thần dời khỏi vị trí cửa lớn, thản nhiên mà nói một câu.

“Mở cửa.”

“Chờ a! Triệu Thần, anh muốn trước tiên đưa em đi chỗ này.”

Triệu Thần nhìn Triệu Tinh một cái, cậu cảm thấy đầu của mình bắt đầu có chút đau.

“Người lại muốn làm gì?”

“Hôm nay không phải là sinh nhật em sao, anh chơi cầu xong cơm cũng không kịp ăn liền vội trở về, anh đã đạt được trình độ rồi nhé.”

Bóng đèn cũ chớp nháy không ngừng, ngoại ô thành phố ban đêm bị tiếng côn trùng râm ran vây quanh, tia sáng ảm áp đột nhiên rơi lên tấm áo sơ mi bẩn dính đầy mồ hôi của Triệu Tinh, vẻ mặt sáng sủa mang theo nụ cười nhìn cậu. Chân mày Triệu Thần không tự giác mà nhíu lại, lại là như vậy, mỗi lần đều dùng chiêu này để lảng sang chuyện khác. Ngay tại thời điểm cậu chuẩn bị mở miệng nói gì đó, Triệu Tinh rất đúng lúc mà bổ sung một câu.

“Mời em đi ăn lẩu trâu.”

Kim giây của đồng hồ hình như chậm chậm chạy, những hình ảnh tạp hỗn qua đi, Triệu Thần bình tĩnh mà ném cái hộp mì trong tay vào thùng rác ven đường, sau đó lập tức ngồi lên xe Triệu Tinh, thuận thực cài dây an toàn.

“Đi thôi.”

#2.

Thành phố ban đêm, ngọn đèn tỏa màu cam trong không khí, vô số côn trùng từ trong bùn đất ướt át bay ra, bay quanh đèn đường. Cuối một con hẻm nhỏ, nơi đó hình thành một con phố ăn vặt, rất nhiều gia tiểu thương tụ tập ở trong này, đặt cái bàn gỗ ven đường cơ hồ choáng đi hết một nửa diện tích. Triệu Thần chờ đến chán chết, đầu bếp phía đối diện vừa bỏ thịt trâu đã rửa sạch vào trong nồi dầu, cậu nhìn động tác thuận thực của đầu bếp, thuận tay đeo tai nghe lên.

Mở ra thư mục tin nhắn, một đồng tin nhắn từ Van xô đến.

Van: hey, sao lại không trả thù, thật sự bị tức chết sao?

Van: Jason Chen vừa phát hành tuyển tập mới, nghe không tồi, cậu có thể đi thử xem.

Lại là Van: xem ra thật sự bức không nhẹ, bất quá tốt xấu cũng là anh cậu. Từ trong tai nghe phát ra tiếng nói của Van, mang theo thanh âm trong suốt có chút giọng mũi, mềm mềm tán tại trong gió đêm, Triệu Thần ngẩng đầu, thấy Triệu Tinh không yên lòng mà nhanh bắt tay làm, đèn đường xa xa mà chiếu đến, chỉ nhìn thấy từng đường nét rõ ràng của đối phương, lời mẹ nói giống như vẫn còn ở bên tai.

Anh con là một đứa trẻ số khổ, mọi việc đều phải nhường nó.

Cậu nhớ tới năm kia còn bốn tuổi, ba vì công việc mà qua đời, mẹ cùng Vương thúc thúc là đồng nghiệp của ba tự đi Thượng Hải thu hồi lại tro cốt, khi trở lại, đi theo sau mẹ là thiếu niên ngang ngược, giống như không cam tâm. Mẹ lại là vẻ mặt bình tĩnh, sau đó mỉm cười mà tự nói với mình.

“Đây là ca ca của con, Triệu Tinh, sau này chúng ta sẽ chung sống.”

Đối mặt với người anh đột nhiên xuất hiện, Triệu Thần cũng đã từng hỏi mẹ, mà mẹ chỉ thản nhiên trả lời một câu.

“Anh con là do ba ba với mẹ sinh ra, vẫn luôn sống ở Thượng Hải với ba con, mà ta dắt theo con luôn ở lại Tứ Xuyên.”

Những thứ đó trôi qua theo thời gian, rốt cuộc tìm không thấy đáp án, Triệu Thần đành chọn tin tưởng. Hai người gặp gặp ghềnh ghềnh mà cùng nhau sinh sống, từ những mâu thuẫn ban đầu mà trở thành đón nhận, đó là một quãng năm tháng dài lâu. Hiện tại trong lòng Triệu Thần, Triệu Tinh là một cả người là

thứ nam hài, đối với ai cũng đều có ẩn ẩn dịch ý, ngoài những việc nhà khiến anh quan tâm, anh lại bắt đầu trở nên vô tư tới vô tâm, hình thành nên bộ dáng như bây giờ, giống như đối chuyện gì cũng không để tâm.

Không cần quá tích cực sao, Triệu Thần không tiếng động mà niệm một câu, iTunes vào lúc này đến album Jeremy Fowler, dùng ngón chạm nhẹ đến tập tin được gửi đến, tiếng nhạc đệm ghi- ta trong nháy mắt vây quanh mình như ánh dương chiều hè.

Lời hát chậm rãi vang lên.

Cause I, I' m in love with youYou will find I won' t be leaving soonOh I, I' m in love with youI' ll find you' re the one I choose

Bài hát kết thúc, tiếng của Triệu Tinh cắt ngang giây phút buông lời của Triệu Thần.

“Triệu Thần, đây là cái gì?”

Triệu Thần tháo tai nghe điện thoại, đối diện với cái túi Triệu Tinh đang cầm trong tay, cậu cau mày nghĩ nghĩ, hồi đáp.

“Quà của bạn học.”

Triệu Tinh bốn cột mà cười cười, sau đó mở cái túi nhỏ trong tay, trên mặt mang theo nét bí khoa trương.

“Vẫn là bánh bích quy, là ai đưa?”

“Không liên quan đến người.”

Triệu Thần quay đầu, không có phát hiện trong bóng tối đối diện phía bên kia, Triệu Tinh chăm chú nhìn mình không dời mắt. Một mặt túi giấy, là chữ của nữ sinh xinh đẹp, trên mặt viết “Triệu Thần sư huynh Happy B' day”, kí tên Lê Vân.

=====

Cái chia 1.1 là do ta tự chia, vì là nó hơi bị dài nên ta chia làm 2 cho dễ làm.

Còn đây là 1 số thứ liên quan.

Eric Saade

jeremy fowler

Go To Hell

Còn đâu cả nhà tự hỏi GG đại thúc nhé. ^^

2. Chương 1-2

Hai người lúc ấy rơi vào trầm mặc, đến tận khi người bán hàng bưng tới một nồi thịt trâu, Triệu Thần mới thu tai nghe lại, lấy đôi đũa từ bao giấy ra, đột nhiên ba một tiếng, Triệu Thần ngẩng đầu, đối diện là vẻ mặt vô tội của Triệu Tinh đang nhìn mình, mà cái túi bánh quy của cậu trong tay đã không thấy nữa. Từ nơi phát ra thanh âm đó, cái túi nhỏ an tĩnh nằm trong nước.

“Cái kia... anh... anh... anh bị trượt tay...”

Nghe Triệu Tinh nói lấp ba lấp bắp, Triệu Thần đau đớn phát hiện, nguyên lai nhớ tới một người, ngoại trừ phổi gan thận, ngay cả não cũng sẽ rất đau.

Cậu để đũa xuống, có chút vô lực mà lấy ngón tay xoa xoa vùng lông mày đang nhúu chặt, sau đó nói rằng.

“Trước ăn đi, tạm thời đừng có nói chuyện với ta.”

Thời gian ăn bữa tối giống như qua thật chậm, Triệu Thần khi bực dọc luôn không thích nói chuyện, cậu tin tưởng bad temper sẽ làm cậu nói mà không lựa lời, cho nên yên lặng là lựa chọn tốt nhất. Khi nồi lẩu trâu cạn gần thấy đáy, Triệu Thần lau dầu dính bên miệng, tâm tình cũng tốt lên không ít, khi cậu lại hướng tầm mắt về phía đối diện, thu vào mắt chính là biểu tình cẩn thận lấy lòng của Triệu Tinh.

“Thực xin lỗi.”

Triệu Thần phát phát tay, bắt đầu thu dọn để lấy chỗ đặt máy tính.

“Người sớm muộn gì cũng sẽ vì cái tính của người mà gặp chuyện.”

Cất kỹ vật bên thân, Triệu Tinh nhỏ giọng nói thầm rốt cuộc là ai còn đang giận anh trai, anh bỗng nhiên nhận ra bọn họ đã quen biết nhau được mười lăm năm rồi. Trước mắt vẫn còn là cậu trai mang nét trẻ con, mà ký ức trong đầu từ từ đảo ngược, cái kẻ vô phế vô tâm không có trách nhiệm, rồi lại thật cẩn thận muốn chen vào cuộc sống của mẹ với cậu, tất cả đều là anh - Triệu Tinh.

Ngay đúng thời điểm cậu đứng dậy chuẩn bị rời đi, một cái hộp cứng ngắc thô lỗ được nhét vào tay mình. Triệu Thần ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Triệu Tinh. Giờ khắc này, bóng đêm tựa như màn sân khấu an tĩnh trầm lặng bao trùm lên thành phố, những chiếc xe qua lại đông nghịt như nhịp đập sinh mệnh của thành phố, tạo thành một loại thanh âm triền miên không dứt. Dưới bóng đêm, Triệu Tinh trên mặt lộ ra một tia ảo não xấu hổ, sau đó anh cực nhanh mà nói với Triệu Thần một tiếng.

“Nhạ, tặng cho em, sinh nhật vui vẻ.”

#3.

Cái đêm đó, Triệu Thần mơ một giấc mơ. Trong mộng cậu bị một người dẫn dắt, đi đến thảo nguyên bao la. Trời và đất giống như bị sắc xanh bao lấy, nhìn không thấy tận cùng, đạp chân trên mặt đất, cảm thấy hơi nước như bắn ra từ cỏ xanh, xuyên qua những tầng mây trên đầu là khung cảnh mông lung, giống như khi còn nhỏ mẹ đã từng hứa sẽ dẫn cậu cùng Triệu Tinh đi trên cỏ.

Đi thẳng về phía trước, bọn họ cuối cùng dừng lại trước một con sông nhỏ, nước trong róc rách chảy, dưới ánh dương lấp lánh, Triệu Thần nghiêng đầu, cậu không thể nhìn thấy gương mặt của người kia, nhưng lại cảm giác người đó rất quen thuộc.

“Chúng ta sẽ cùng nhau đi qua nơi đây, có như vậy chúng ta sẽ nhớ mãi giây phút này.”

Finally we’ ll walk across the river, just as we’ ll always remember the time we passed by.

Cậu nghe thấy người kia nói với cậu như thế, sau đó hướng về con sông kia thả người nhảy xuống, nháy mắt thân ảnh kia rơi vào dòng lấp lánh vỡ tan.

Đến đó giấc mộng kết thúc, lần thứ hai mở mắt ra, ánh nắng sớm của ngày hè từ đầu kia của thành phố chiếu đến, một đêm mộng mị khiến Triệu Thần có chút mỏi mệt. Nằm ở trên giường duỗi chân tay, tiếp theo chậm rãi đứng dậy mặc quần áo tử tế, một hương thơm ngọt ngào từ ô cửa sổ đang mở bay vào, Triệu Thần nhìn phía ngoài cửa sổ, vườn hoa của tiểu khu sau một đêm nở đầy hoa, một loài hoa màu hồng nhạt vô danh.

Trong phòng bếp sáng sớm, sữa sôi sùng sục trong cái nồi đặt trên bếp ga, một bên là cái chảo đặt trứng mới chiên được một nửa, Triệu Thần tắt bếp, di động trong túi quần lúc này rung lên.

Van:” Morning! Tối hôm qua cậu nói anh cậu tặng quà cho cậu?”

Triệu Thần ngậm cái dưa trong miệng, dùng cả hay tay nhấn tin trả lời đúng thế. Sau khi nhấn phím gửi đi, Triệu Thần nhớ tới cái cái hộp cứng mà sau khi cậu uống bia đến đầu óc choáng váng bị Triệu Tinh miễn cưỡng mang về, liền tùy tiện ném trên nóc tủ. Cậu đi tới, đó là một cái hộp bọc giấy trắng rất đơn giản, mặt trên viết “Sinh nhật vui vẻ, Triệu Tinh tặng” bảy chữ, xiêu xiêu vẹo vẹo không đáng tin như bản thân Triệu Tinh vậy/

Di động bấy giờ lại rung lên.

Van:” còn nhớ tặng quà cho cậu, xem ra ông anh này cũng không phải là không đáng tin đúng không, hơn nữa nói không chừng món quà kia sẽ làm cậu bất ngờ a, Freddie.”

Lại nhớ tới, cho dù Triệu Tinh có đáng tin cỡ nào cũng không thể mang bộ dạng của một người anh, nhưng mỗi một năm đến đúng thời điểm anh sẽ tặng quà cho mình, từ lúc quen biết nhau đến nay, không bỏ qua một năm nào.

Triệu Thần mở cái hộp, lộ ra một góc của đồ vật bên trong, là một đĩa CD.

Matryoshka–Laideronnette, cái đó chỉ là một lần trong vô thức mà nhắc đến, Triệu Tinh cư nhiên thật sự đã mua về. Mở cửa phòng ngủ bên trong, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng hít thở đều đặn của Triệu Tinh, Triệu Thần sờ cảm giác khó hiểu trong tâm xuống, buông cái CD trong tay, bưng bữa sáng vừa làm xong ra bàn ăn trước.

Ngày nào đó Triệu Thần lần đầu tiên thất thần trên lớp, khi thầy giáo một lần nữa gọi lại tên cậu, bị bên cạnh người dùng cánh tay hung hăng đập xuống một cái, cậu mới hồi hoảng mà đứng lên.

“Fredie, answer this question.”

Đương nhiên Triệu Thần không có khả năng biết đáp án, thầy giáo vẽ mặt chỉ tiếc rên sất không thành thép biểu tình, Triệu Thần cắn răng nghĩ, tất cả đều là do cái tên sao chổi Triệu Tinh kia hại, sau đó trả lời.

“Sorry.”

Nửa giờ đồng hồ dài đằng đặc rút cuộc trôi qua, sau tiếng chuông tan học, Triệu Thần thở dài một hơi, đứng dậy thu dọn dẹp cái bàn đầy sách bút giáo trình, lúc này một giọng nữ trong trẻo vang lên.

“Triệu Thần sư huynh, anh hôm nay làm sao vậy, cảm giác như thật đáng trí, giáo sư vừa rồi gọi anh hình như rất tức giận.”

Triệu Thần quay đầu, một cô gái tóc đuôi sam đơn giản gọn gàng trên mặt mang theo nét ngượng ngùng đứng sau lưng cậu, đúng là Lê Vân.

Triệu Thần mỉm cười, đáp lời.

“Ngày hôm qua đi ngủ muộn một chút, cho nên hôm nay tinh thần không tốt lắm.”

Lê Vân mặt dần dần đỏ ửng lên, nàng lặng lẽ nhìn Triệu Thần, lại nhanh chóng dời ánh mắt đi, cuối cùng chậm rãi mở miệng.

“Sư huynh, ngày hôm qua tặng quà cho anh, anh... Anh thích không?”

Quà? Triệu Thần nhớ lại một chút, cái gói kia bị Triệu Tinh ném vào trong nước, không phải là món quà của cô gái này tặng mình sao. Triệu Thần mỉm cười đáp lại.

“Cám ơn, ta thực thích.”

Trước mắt nữ hài mặt tựa hồ đỏ hơn, nàng nhìn Triệu Thần một hồi lâu sau tựa hồ mới quyết định, dùng âm thanh cao hơn một chút mà nói, “Kia... Kia về sau có cơ hội em sẽ làm cho học trưởng ăn.”

Nói xong không đợi đối phương có phản ứng, liền xoay người chạy ra, lưu lại Triệu Thần một mặt cười khổ đang đứng tại chỗ.

Này tính là gì? Bao tố hậu sinh nhật?

Van: “chúc mừng a, căn cứ vào đây năm nay cậu sẽ rất đào hoa.”

Đào hoa?

Thời gian ban trưa có vẻ rất khó khăn, ăn xong cơm, nhiệt độ đã lên tới mức vượt qua sức chịu đựng. May mà như vậy, nhìn thấy tin nhắn của Van, Triệu Thần vẫn cứ cảm thấy quanh thân một trận ác hàn.

Cậu đáp trả, “Quên đi, ông chú như ta đây vẫn là không nên hại tiểu nữ sinh ngây thơ ”.

Sau đó đối phương không có hồi âm.

Lúc lâu sau, khi Triệu Thần đã dựa vào ghế muốn thiếp đi, màn hình di động hiện lên hai tin nhắn.

Van: “bất quá cậu nghĩ như vậy cũng đúng, sai lầm Love Choice cùng một dạng với sai lầm của đời người, sẽ làm cuộc sống của cậu biến đổi.”

totally a messVan: “như vậy Freddie, cậu có biết là cậu muốn cái gì không?”

END CHAP 1.

3. Chương 2

#4.

Tôi muốn cái gì? Lần đầu tiên trong nhiều năm qua, Triệu Thần nhìn thẳng vào vấn đề này. Cậu ngơ ngác nhìn mấy con chữ ngắn ngủi trên màn hình điện thoại, nhưng trong lòng trống rỗng.

Muốn thế giới hòa bình, không có chiến tranh, toàn thể loài người cùng nhau chung sống vui vẻ, đi du lịch thế giới... Cũng giống như mỗi ngày bạn đều ảo tưởng đến một vài thứ, nhưng bạn biết chắc đó chỉ là mơ ước xa xôi, cho nên bạn cũng chỉ mỉm cười mà ảo vọng. Mà hiện tại có một người hỏi bạn như thế, cậu có biết cậu muốn cái gì không?

Rừng cây sau kí túc xá thời điểm quá trưa là một màu xanh biếc lấp lánh, giống như ánh dương nhẹ nhàng lấp lánh trên mặt biển. Triệu Thần mở máy tính, tùy tay kéo lại kéo, những dòng văn lâu không động đến ồ ạt tuôn chảy, trong đó có một cái bóng nhien hấp dẫn ánh mắt của cậu.

Tiêu diệt nửa mùa hè: # lý tưởng sống 2013 # Tôi không phải một người có chí lớn, không không mong trở thành vượt trội, bây giờ liều mạng mà học tất cả chỉ vì cuộc sống trong tương lai được thoải mái. Tôi

hi vọng trong tương lai có thể tìm được nửa sinh mệnh còn lại của mình để tạo thành một mái ấm, sau đó sẽ cứ như vậy mà làm bạn cả đời, thượng đế phù hộ, A-men.

Như vậy mình thì sao?

Thời gian để đại não phóng túng không tìm ra suy nghĩ khá lâu, đợi cho Triệu Thần phục hồi lại tinh thần, thì cách giờ học đầu tiên của buổi chiều chỉ còn 20 phút. Thu dọn xong ba lô, Triệu Thần theo bản năng mà nhìn nhìn di động, trên màn hình là tin nhắn của Van mang theo gợi ý.

Van: Freddie, cậu nên nói về chuyện yêu đương.

Buổi chiều mà triết khóa, giảng viên là một người trung niên nho nhã anh tuấn, có tiếng nói khàn khàn chậm rãi, có thể khiến cho người đang nghe giảng vô cùng buồn ngủ, sau chìm vào mộng đẹp, giáo sư mỗi lần giảng dạy lại chìm vào thế giới riêng, giống như tất cả mọi thứ trên đời đều không có quan hệ với ông, vì thế người này được cả nam lẫn nữ sinh viên yêu quý.

Triệu Thần vừa ngáp vừa ghi lại những chi tiết quan trọng trên PPT của thầy giáo, cậu dụi dụi ánh mắt, buổi chiều khí nóng bốc lên biến thành tầng khí trời mơ hồ. Cậu không biết, phía sau cậu, đôi mắt Lê Vân bám sát theo từng hành động của cậu. Cô thật cẩn thận mà lấy di động ra, nhắm ngay ống kính vào Triệu Thần, tách một tiếng, thời gian bị như ngừng lại này trong nháy mắt. Chán đến chết cậu, cô ấy trong lòng đầy tâm sự, cái này là bí mật riêng tư trong đầu hạ không nóng của bọn họ.

Even if time flies so fast, I still...

Trên đường đến căng tin, đại não vì những tiết học của buổi chiều mà trở nên choáng váng, Triệu Thần ôm sách hít một hơi thật sâu, ánh nắng vào thời điểm chạng vạng vẫn dùng hết sức tàn lực kiệt mà ôm lấy thành phố. Cậu bước về phía trước mấy bước, bả vai bỗng nhiên bị ai vỗ mạnh. Triệu Thần quay đầu, Trần Quang, đưa bạn cùng phòng nhún thuận nhất cười hì hì đứng bên cậu.

“Hắc, sao lại tiêu tụy thế này?”

Triệu Thần phẩy cái tay Trần Quang còn đặt trên vai cậu, đáp.

“Bị luận văn tốt nghiệp tàn phá, thầy hướng dẫn rất nghiêm khắc, tớ lại phải sửa lại một lần, hiện tại cả người giống như là bị ép khô.”

Khi nói chuyện, Trần Quang ghé sát vào Triệu Thần, ngữ khí mang theo trêu đùa.

“Tốt xấu cũng được mỹ nhân thích, như thế nào cũng phải giữ vững tinh thần a?”

Triệu Thần nghi hoặc mà nhìn Trần Quang, sau đó hỏi.

“Mỹ nhân? Ai? Cậu sao?”

Đối phương vòng vo “ây” một tiếng, thanh âm không tự nhiên mà cao lên, nói rằng.

“Chính là cái người cùng trong câu lạc bộ tuyên truyền với cậu, cái cô bé mà gọi cậu là sư huynh ấy, hôm tay tớ thấy cô ấy chụp trộm hình của cậu.”

Lê Vân? Triệu Thần nhớ tới đoạn nói chuyện buổi trưa của mình với Lê Vân, thực sự là cậu đã được tiên đoán trước? Đài phát thanh trong trường, MC cũng đang chậm rãi đọc lời thoại trong kịch bản.

Nàng nói, trên đời này thứ khó đoán hơn cả thời tiết ngày hè chính là tình ái, bạn vĩnh viễn vô pháp biết được khi nào thì nó lặng lẽ rơi xuống thân bạn, cũng vô pháp biết trước bạn hormone mà đi chơi ở nơi nào.

Ái tình, tựa như một hồi tai nạn.

Love is a disaster.

“Triệu Thần!”

Triệu Thần muốn mở miệng nói cái gì, lại bất ngờ vang lên một tiếng, một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện tại trước mắt. Cậu ngẩng đầu, hoàng hôn giống như lửa rực cháy trên trời thiêu đốt trên đầu, ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối chậm rãi hòa lại với nhau, bóng cây lay động gian, Triệu Tinh đứng ở xa xa nhìn cậu. cậu thấy không rõ được khuôn mặt của đối phương, ngay sau đó, bóng đêm nuốt gọn những con đường, đợi đến khi đèn đường đồng loạt sáng lên, đêm tối đã buông xuống.

Ngồi ở trong xe, ô tô theo đường cao tốc mà chạy nhanh. Những ngọn đèn thành thị lập lờ giống như những vì sao, phối hợp với không trung, cảnh vật lướt qua, một cảm giác khó hiểu lặng lẽ dâng lên.

Triệu Thần nhìn Triệu Tinh lái xe bên cạnh không nói được một lời, cậu ần ần cảm thấy đối phương đang sinh khí. Triệu Thần cúi đầu nhìn nhìn di động, buổi chiều Van không có tiếp tục nhắn tin, mà không khí xấu hổ trầm mặc trong xe khiến cậu vô pháp mở miệng. Cuối cùng cậu hỏi một câu, muốn phá vỡ sự trầm lặng này.

“Hôm nay tâm tình không tốt?”

Triệu Tinh cắn cắn môi, không trả lời cậu, vẫn như cũ tự cố tự mà lái xe.

Triệu Thần không có mở miệng nữa, cậu lấy tai nghe điện thoại, chuẩn bị thả lỏng dây thần kinh mệt mỏi cả ngày dài trên đường về. Ngay tại thời khắc cậu nhắm mắt, cậu nghe được Triệu Tinh hỏi.

“Nữ sinh kia là ai?”

#5.

“Cái gì?”

Triệu Thần tháo tai nghe điện thoại hỏi lại một câu, xe bỗng nhiên phanh gấp, đường về nhà phía trước đã bị dòng xe cộ khổng lồ vây kín, trên cầu vượt giống như một con sông ánh sáng chảy xuôi.

“Người rút cuộc có biết lái xe hay không a.”

Thình lình xảy ra phanh gấp khiến Triệu Thần hoảng sợ, sau khi cậu ổn định lại thân mình, hung hăng mà trừng mắt hướng đến Triệu Tinh. Sau một giây, cậu thấy Triệu Tinh mặt không đổi sắc tắt máy ô tô, quanh thân mang theo tàn bạo khiến Triệu Thần cảm thấy giống như quay về thời còn trẻ con, khi Triệu Tinh kháng cự mọi thứ quanh mình.

“Triệu Tinh, người hôm nay rút cuộc làm sao vậy?”

Triệu Tinh đặt hai tay trên vô lăng, sau đó đôi mắt chăm chú mà mịt mờ nhìn Triệu Thần, qua một lúc lâu, đợi đến khi đoàn xe bắt đầu chậm rãi tiến về phía trước, Triệu Tinh đối với Triệu Thần nói một câu nói.

“Đi trở lại.”

Vì thế mà trên quãng đường về nhà còn lại, Triệu Thần hoàn toàn mê mang, chuyện này với chuyện mẹ trở về thì có quan hệ gì? Bình thường hai người không phải quan hệ rất tốt sao, như thế nào hôm nay mẹ trở về Triệu Tinh lại giống như là có thâm cừu đại hận với người như vậy. Điều này làm cho Triệu Thần trăm tư không được kỳ giải, đơn giản liền bỏ qua mọi suy nghĩ.

Về đến nhà, mở cửa hương thơm thức ăn bay ra, trong phòng bếp vẫn vang lên tiếng thái lách ca lách cách, còn chưa đi đến phòng khách đã nghe thấy tiếng của mẹ gọi.

“Hai người các con, đứa nào đến giúp đi, mẹ đang rất là vội.”

Triệu Thần vừa mới buông sách và ba lô xuống, Triệu Tinh đã kéo tay áo đi phòng bếp, vì thế trong lòng nghi hoặc lại phóng đại một chút. Đợi cho đồ ăn toàn bộ làm xong bưng lên bàn, mẹ Triệu tự mình gấp một con tôm thật lớn vào bát Triệu Tinh, mà Triệu Tinh thì mỉm cười trả lời một câu “Cảm ơn a di”, Triệu Thần rút cục nhìn không được hỏi ra tiếng.

“Mẹ, người với Triệu Tinh không có chuyện đi?”

Mẹ Triệu nghe vậy sững sốt, đôi đũa trong tay dừng một chút, vẻ mặt kinh ngạc hồi đáp.

“Không có việc gì a? Mẹ với Tiểu Tinh có thể có chuyện gì?”

“Kia không có việc gì Triệu Tinh hôm nay...”

Không đợi Triệu Thần nói cho hết lời, một cái bánh mì đã nhét vào trong miệng của cậu, Triệu Tinh ngồi bên cạnh thu lại cánh tay, sau đó gấp đũa đặt vào bát mẹ Triệu.

“Dì, đừng nghe em nói bừa, em ấy mấy ngày nay viết luận văn ngày đêm điên đảo, cả người lúc nào cũng suy nghĩ miên man.”

Bữa cơm này vui vẻ ăn xong, Triệu Thần cũng không có mở miệng hỏi nữa, ăn cơm xong đã là hơn 10 giờ tối, ngồi ở sofa nói chuyện tình hình gần đây một lát, mẹ Triệu liền đuổi hai anh em đi ngủ. Từ phòng giữ quần áo lấy ra áo ngủ, Triệu Thần trước tiên đi tắm, trong lúc ấy hết thấy mọi thứ đều được thả lỏng, thẳng đến thời khắc cậu mở ra cánh cửa phòng ngủ của mình.

3 giây khiếp sợ, Triệu Thần dùng tay xoa xoa con mắt, nhất định là mình quá mệt mỏi mới sinh ra ảo giác, lại mở mắt ra, tiếp theo là 4 giây hóa đá, đến cuối cùng Triệu Thần im lặng mà vịn vào một bên tường.

Cậu không biết bây giờ nên dùng cái từ gì để hình dung cho phòng ngủ của mình, gần 3 ngày chưa có về nhà, từ giường đến sàn nhà lại kéo dài tới bàn máy tính, toàn bộ đều rối tinh rối mù. Đương nhiên tên đầu sỏ gây ra chuyện này không biết được bí phần trong lòng Triệu Tinh, bởi vì hắn đã tiếp nhận công việc của Triệu Thần, đang tắm trong phòng tắm, trong phòng tắm còn truyền đến tiếng hắn đang ca hát.

Triệu Tinh là một kẻ so với tình yêu còn rắc rối hơn.

Triệu Thần một bên thu dọn đồng hồ hỗn độn đầy đất, một bên bớt thời giờ nhắn tin. Cậu nghĩ nhất định phải đem mang cái máy tính duy nhất trong nhà này sang phòng mình, lúc này di động nhận được tin nhắn.

Van: “233333, nhưng tớ có cảm giác là cậu lại thích a, Freddie vậy nhất định là cảm giác của cậu có vấn đề.”

Triệu Thần nghiêng răng nghiêng lợi mà thu lại di động, 15 phút trôi qua, phòng rất cực có có được dáng dấp của một phòng ngủ. Ngồi ở phòng hướng ra những mái nhà khác trên cao, ngoài cửa sổ, thành thị phố xá xôi như một bức tranh di động, vắng trắng tròn thật lớn treo ở cuối chân trời, giống như duỗi ra tay là có thể chạm vào. Triệu Thần động chân, chiếc hộp trong góc phòng bỗng nhiên hấp dẫn ánh mắt của cậu. Với tay cầm chiếc hộp lên, nhẹ nhàng mở ra, tất cả những món quà Triệu Tinh tặng sinh nhật cho cậu đều gọn gàng nằm bên trong.

Cậu nhìn, khi mình sáu tuổi nhận được một cây bút máy, khi bảy tuổi nhận được sổ ghi chép, tiếp đến là một quyển sách tranh, Discman, đầu tiên, hình như mình đã rất muốn, Triệu Tinh là người biết đầu tiên,

sau đó vào đúng sinh nhật mình thì đặt vào tay mình. Triệu Thần lấy quyển sách tranh trong đó ra, là những bản vẽ tay của một họa sĩ Nhật, trên bìa lưu lại nét xưa cũ của năm tháng. Quyển sách này năm đó yêu mến không rời tay, cho nên hiện giờ có chút nhàu nát, cậu tùy tay lật vài tờ, phần bìa sách sau chỗ tên tác giả, “Sinh nhật vui vẻ, Triệu Tinh tặng” chữ to vẫn còn.

“Chữ viết thật sự là một chút không thay đổi a.”

Triệu Thần không biết khi chính mình vô ý thức nói ra những lời này, khóe miệng lộ ra một tia không thể nhìn cười. Giây tiếp theo, di động bên cạnh liên tục rung động. Triệu Thần không có nhìn màn hình mà nhấn phím nghe luôn, tiếng nói thật cẩn thận của cô gái từ loa phát ra,

“Học trưởng, em là Lê Vân.”

“Làm sao vậy?”

Triệu Thần đứng lên, tín hiệu ở vùng ngoại thành vẫn thực là không tốt lắm, trong phòng càng không tốt hơn. Cậu mở cửa đứng ở bên lối đi nhỏ, trong loa phát ra nhiều thanh âm của cô gái ấy hơn, hòa vào đó là tiếng dòng điện rền rẹt, không có nghe rõ. Triệu Thần nhú nhú mày, chỉnh lại điện thoại, hỏi lại lần thứ hai.

“Làm sao vậy?”

Đối phương bỗng nhiên liền trầm mặc, thẳng đến Triệu Thần cho rằng đối phương đã tắt máy, chuẩn bị tắt theo, từ loa di động bỗng phát ra tiếng của cô gái nói lớn một câu:

“Em nói, học trưởng, em có thể thích anh không?”

Cùng lúc đó, ba một tiếng, giống như tiếng vang của đồ vật gì đó rơi xuống đất, thanh âm cả cô gái vang vọng cả hành lang. Triệu Thần quay đầu lại, thấy Triệu Tinh quần khăn tắm đứng ở cuối hành lang, giỏ quần áo vừa giặt trên tay rơi xuống đất, quần áo rơi rớt khắp nơi.

#6.

“Anh.. anh tay trượt một chút, em tiếp tục, ha hả.”

Hai người đối diện nhau hơn mười giây, Triệu Tinh một bên cười ha ha, một bên khom lưng xuống đem quần áo rơi từng cái từng cái nhặt vào trong rổ. Loa của di động cũng hoàn toàn không phát ra tiếng gì thêm, thẳng đến khi Triệu Tinh ôm rổ trong tay đi ngang qua bên cạnh Triệu Thần, tiếng nói thật cẩn trọng của Lê Vân một lần nữa lại truyền tới.

“... Học... Học trưởng?”

Không có đợi cho Triệu Thần hồi phục, di động bỗng nhiên bị Triệu Tinh đoạt vào tay.

“Nha, Triệu Thần sao lại phá di động của em?”

“Nhanh cho anh!”

Triệu Thần trợn mắt nhìn Triệu Tinh, vội vàng vươn tay chém giết, mà Triệu Tinh không chỉ đem di động trong tay giơ lên cao, mà còn lớn tiếng ồn ào.

“Thật sự nha, em xem chỗ này, máy của em vẫn còn mới, làm sao mà màn hình đã xước rồi, dì mãi biết nhất định sẽ nói em.”

Đối mặt với sự chênh lệch về thân hình đến 10cm, còn có Triệu Tinh bình thường rất mê bóng rổ, Triệu Thần sử dụng tất cả thủ đoạn cũng không có biện pháp đoạt lại điện thoại di động của mình, cậu oán hận mà đập Triệu Tinh một cước, một người bình thường trầm ổn cũng nóng giận.

“Quan người đánh rắm, ta vẫn còn đang nói chuyện với bạn học, mau đưa di động cho ta.”

Thời gian tranh giành, tay Triệu Tinh nhanh chóng cắt đứt liên lạc, trong nháy mắt âm thanh đô đô vang lên. Một khắc kia hai người đều dừng động tác trong tay, Triệu Thần chỉ cảm thấy một cổ áp tức giận không ngừng dâng lên từ đáy lòng, cậu dùng hết sức lực từ thời bú sữa mẹ đập vào Triệu Tinh, lại không ngờ rằng sàn gỗ khi dính nước thì trơn đến lợi hại, vù vù một tiếng, cả Triệu Tinh, hai người hung hăng ngã cuống. Mà di động đúng thời điểm hai người ngã mà văng ra, đập vào tường, hỏng hoàn toàn.

Thật sự là không may cực độ, Triệu Thần dùng tay nâng dậy, thân thể chỗ tiếp xúc với đất nóng rát, cậu ngẩng đầu lại thấy Triệu Tinh chính vẫn không nhúc nhích mà nhìn mình, ánh mắt giống như một hồ nước sâu phản chiếu lại hình dáng của mình, cổ hỏa khí kia chẳng hiểu tại sao lại chậm rãi biến mất.

Hai người đều không có mở miệng nữa, thẳng đến một lúc lâu sau, Triệu Tinh nhìn Triệu Thần, thanh âm trầm thấp hỏi một câu.

“Em thích cô ấy?”

Cái gì cái gì a, Triệu Thần mặt nhất thời tái đi.

“Con mắt nào của người thấy ta thích cô ấy, ta vừa mới nghĩ nên cự tuyệt thế nào, người chạy đến quấy rối, thật là phục người.”

“Quấy rối cái gì! Anh đây là quan tâm em, sợ người tùy tiện liên thích thượng một cái thất lưng xấu chân ngắn, phía trước sân bay phía sau là chảo phẳng để, anh đây là muốn tốt cho em có hiểu hay không?”

Triệu Thần bị Triệu Tinh rống đến sững sốt, thì ra là tất cả là do tôi sai, cắt điện thoại của tôi còn phá hư điện thoại của thôi, còn biến tôi thành đứa không hiểu đạo lý.

Triệu Thần tự nhận là từ nhỏ đến lớn đều là một người hiếu lễ nghĩa, nhưng mà cậu biết dục ho hiếu lễ nghĩa cỡ nào khi đứng trước người này thì tám phần mười kiêu gì cũng bị phá hỏng, cái gặp cái người này thường xuyên sẽ khiến Triệu Thần bị thống vạn phần, tỷ như bây giờ, Triệu Thần dùng thứ ngôn ngữ độc ác nhất của bản thân mà đối đáp lại người kia.

“Tốt em gái người, phiền người cút ngay cho ta!”

“Muốn lăn em cũng phải đứng lên trước!”

Nghे thấy Triệu Tinh đỏ mặt gào một tiếng, Triệu Thần đột nhiên ý thức được mình và Triệu Tinh đang đối thoại trong tư thế ái muội như thế nào, toàn bộ thân mình đã dán lên lồng ngực bóng loáng rắn chắc của Triệu Tinh, tay trái chống lên địa phương kia, cảm giác nóng rực cách một mảnh khăn bông chậm rãi truyền đến, mang theo nhịp đập sinh mệnh, nhảy nhót một trận.

Triệu Thần không biết một cổ ừng hồng đang từ cổ cậu lặng lẽ lan đi, cuối cùng tràn đến hai gò má. Cậu chậm rãi lui về phía sau sau đó đứng lên, tay trái tại cọ cọ vào quần ngủ, Triệu Thần liếc Triệu Tinh vẫn còn đang nằm trên mặt đất, có chút mất tự nhiên mà nói rằng.

“Cái kia, ta... Ta đi ngủ, nhớ rõ đèn di động cho ta.”

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà trở về phòng.

Đóng cửa phòng, thân thể đang căng cứng được thả lỏng, Triệu Thần ngã vào giường lớn, đáy lòng sinh ra một tia nghi hoặc, cậu không biết vì cái gì một khắc kia chính mình sẽ đột nhiên có một chút kích động. Hình ảnh Triệu Tinh trong đầu không tán đi, cảm giác tim đập hăng hái và nhịp vẫn còn lưu lại.

Đây là cái gì? Tình yêu đột nhiên đến, ông anh không đáng tin, tốt nghiệp thê thảm, rõ ràng không có chút liên hệ, lại mặc danh kỳ diệu giống như có sợi tơ liên kết với nhau, kiến cuộc sống rắc rối lại càng trở nên rắc rối hơn.

ừ, ái tình là tai nạn a.

Triệu Thần trở mình, đem che lại hai mắt mình, toàn bộ thế giới trong nháy mắt, ngay cả ánh sáng cuối cùng cũng biến mất, đó là một mảnh hoàn toàn hắc ám, ôn nhu ôm lấy mà giống như sinh mệnh lúc ban đầu. Xem ra bản thân thật là mệt, Triệu Thần tự nói với mình như thế, sau chìm trong mông yên tĩnh mà ngủ.

Đến khi Triệu Thần lại một lần nữa mở mắt ra, cậu lại một lần nữa trở lại vùng quê trong giấc mộng kia. Triệu Thần xoay người, người kia đứng cách chỗ cậu không xa, tiếng nước song chảy tạo ra âm thanh vang

thực lớn, tựa như thủy triều của biển. Triệu Thần đi về phía trước, lại vẫn cứ không thấy rõ được khuôn mặt của người kia, cậu hỏi “Người là ai?”, lại không có được câu trả lời. Ngay tại chớp mắt Triệu Thần gần tiến tới được bên người đó, người kia lại một lần nữa thả người vào những lớp ánh, phảng phất vọng vào tai cậu là câu nói cậu không thể nào lý giải được

Finally we' ll walk across the river, just as we' ll always remember the time we passed by.

“Chúng ta sẽ cùng nhau đi qua nơi này, có như vậy chúng ta sẽ nhớ mãi giây phút này.”

END CHƯƠNG 2.

Thực sự làm cái này khiến ta khá mất thời gian. Thứ nhất là chương nó dài, thứ 2 là ngôn từ văn hoa, rất là mất thì giờ tìm từ. Ta cũng ko đến độ quá dốt văn, cơ mà 3 năm rồi, chẳng dùng tí ngôn ngữ hoa mỹ nào cả, toàn có “người thật việc thật” cho nên như bây h cảm thấy hơi bị khó 1 tí. ^^

4. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#7.

Đêm hôm đó đã trôi qua, thành phố này rút cuộc đón cơn mưa đầu tiên. Sau khi thức dậy, những tầng mây ngoài ô cửa tựa như những hòn đảo lớn, đảo nhỏ bồng bềnh trôi trên không trung bao la, Triệu Thần đẩy cửa sổ, trong không khí ngập tràn hương vị của mưa. Súc miệng qua, tùy tiện dùng khăn tay lau mặt, cũng đã đến 10 giờ sáng, Triệu Thần ngáp một cái, đêm qua vẫn là không được nghỉ ngơi tốt.

Đi đến phòng ăn, mẹ đã dọn sẵn điểm tâm đặt trên bàn, ngoài dự tính của Triệu Thần là Triệu Tinh đã ngồi trước bàn ăn và xử lý xong bữa sáng. Lội ra ghé dựa ngồi xuống, đối diện với vẻ mặt bình tĩnh của Triệu Tinh đang ăn Sandwich, cứ chỉ cũng trở nên mất tự nhiên. Đến Triệu Thần rót một ly sữa nóng, mới nhìn thấy trên quần áo Triệu Tinh bị dính vệt nước thật lớn.

“Người đây là mặc quần áo đi tắm vòi sen sao?”

Triệu Thần có chút kinh ngạc hỏi một câu, đổi lại cũng là một câu của đối phương.

“Anh tình nguyện.”

Được rồi, Triệu Thần ngậm miệng, bắt đầu tự cố ăn xong bữa sáng của mình

Ăn cơm xong, mưa lại bắt đầu tí tách nhỏ giọt, ngồi trong xe của Triệu Tinh đến trường, dọc đường đi mưa giống như bức màn sân khấu bao phủ lên cả thành phố, hai bên đường cây lá được gột tẩy thay màu áo xanh mới, thành phố này sau cơn mưa, phơi bày ra một mặt sức sống tràn trề.

Triệu Thần hít một hơi, một sự lạnh lẽo giống như băng thô lỗ bị nhét vào trong lồng ngực. Cậu nhìn về phía Triệu Tinh, đối phương lại quay đầu đi, sau đó buồn giọng nói một câu.

“Đền em.”

Đó là một cái iPhone mới tinh, chạm vào màn hình, ngón tay ướt kiến nó cũng bị dính một vệt nước. Triệu Thần bỗng nhiên như là hiểu được cái gì, cậu mở danh bạ, phát hiện bên trong chỉ có một số liên hệ duy nhất, trên đó viết hai chữ “ca ca”. Không hiểu nổi, Triệu Thần khẽ nhếc môi.

Dùng cả thời gian buổi trưa để cài đặt hệ thống, đợi cho hết thấy đều được thay đổi hết, Triệu Thần mới ngã lên giường của mình, di động bấy giờ lại hơi rung động một chút.

Van: “Biến mất một ngày, đi chỗ nào giải khuây?”

Di động bị anh của tớ phá hỏng, hẳn mới vừa đền cho tớ một cái mới.

Triệu Thần giờ di động lên, nhanh chóng gõ một câu lên màn ảnh, nhấn gửi đi. Một lát sau, nhận được tin nhắn đáp trả.

Van: “Vậy thì các cậu xảy ra chuyện gì?”

Trong nháy mắt, ngón tay Triệu Thần dừng lại, cậu bỗng nhiên không biết nên trả lời như thế nào, sự việc tồi qua như cuốn phim quay ngược thời gian hiện lên trước mắt, cho dù đã cố ý quên đi bao nhiêu đi chăng nữa, một khắc tim đập lỡ nhịp kia vẫn cứ tồn tại mãi.

Triệu Thần liếm môi, hồi âm, không có gì. Ném điện thoại qua một bên, Triệu Thần hít một hơi thật sâu, ngực trái nảy lên mấy nhịp giống như nhịp của đêm qua. Vì sao lại đột nhiên có cảm giác lạ lung như thế? Cậu đặt câu hỏi cho chính mình, trái tim không ngừng nhảy nhót kia lại không thể cho cậu một đáp án.

Cậu sợ hãi chính bản thân mình, nó khiến cậu cảm thấy mình ngày càng trở nên xa lạ, nhưng mà đồng thời cậu lại khao khát, khao khát thứ gì đó phá vỡ nếp sinh hoạt quen thuộc này. Thế giới là một sự đối lập thật lớn, xoay quanh khiến người ta choáng váng.

Buổi chiều có giờ học chuyên ngành, giáo sư thành khẩn lặp lại không biết đã đến lần thứ mấy tầm quan trọng của thiết kế trong chương trình học kì này, liên quan đến bằng tốt nghiệp, thi cử..vân vân. Triệu Thần ngáp một cái, lần này cậu đặc biệt mà tới trễ hơn nữa chuyển chỗ cách xa Lê Vân nhất. Khí lạnh điều hòa bao trùm cả phòng học, yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng nói của giảng viên, Triệu Thần lặng lẽ lấy điện thoại ra nhìn nhìn, trên màn ảnh ghi đã là 16 giờ 40 phút, xem ra lại sắp tới phải về nhà.

Choáng, Triệu Thần tự nhiên lại nhắc tới, lúc này giáo sư bỗng nhiên gọi vang tên của cậu. Triệu Thần căng thẳng, vội vàng cắt di động lại chỗ cũ, cậu gắng đầu phát hiện giáo sư cũng không có nhìn cậu, mà là tiếp tục gọi tên người tiếp theo.

“Lê Vân, người cùng Triệu Thần một tổ, hai người cùng nhau hoàn thành chương trình học thiết kế.”

Trong nháy mắt, tiếng nói của giáo sư tựa như sấm sét giữa ngày hè, Triệu Thần trợn mắt há hốc mồm mà nhìn giáo sư, không phải chứ, sợ cái gì cái đó đến.

Nhìn thầy giáo đang múa bút thành văn ghi tên thành viên các nhóm, Triệu Thần cảm thấy thực sự muốn hôn mê.

Van: “ ha ha ha, này nói rằng cậu với cô bé kia rất có duyên a, nếu cô ấy đã thích cậu như vậy, vậy cậu cứ thử tiếp nhận cô ấy xem sao a, đây là cơ hội tốt.”

Thật sự là xem náo nhiệt không ngại bận rộn, Triệu Thần rất muốn đáp trả bằng một sự xem thường, nhưng mà đối phương đâu có nhìn thấy, vì thế cậu nhún trả lại, đừng có phiền thêm nữa, tớ đã đủ phiền rồi.

Van: “ được rồi, cậu không chơi đùa, Freddie, kỳ thật không có phức tạp như vậy, rất nhiều chuyện không phải cậu trốn tránh là có thể trốn được, cứ theo cảm giác của bản thân cậu là được.”

Theo cảm giác của bản thân sao? Triệu Thần đem giáo trình trên bàn thu vào ba lô, một bên lấy điện thoại gọi cho mẹ một cuộc, báo cho mẹ biết mấy ngày nay bận làm đề cương luận văn tốt nghiệp, đại khái không có thời gian về nhà, mẹ chỉ là dặn dò chú ý thân thể một chút, liền cúp điện thoại.

Ra ngoài phòng học, không trung mờ mịt, không khí oi bức mà đặc quánh, mới đi được vài bước, mồ hôi mà bắt đầu nhỏ giọt từ trên trán chảy xuống. Triệu Thần dùng tay lau lau, thấp giọng mắng một câu thời tiết quỷ quái, ngay tại một khắc cậu chuẩn bị xoay người, một thanh âm quen thuộc từ phía trước vang lên.

“Học trưởng, cùng đi ăn cơm đi.”

#8.

Chạng vạng ở quán nhỏ ven đường, chủ quán chống ô che cho mảnh đất nho nhỏ, cái bàn gỗ bị nước mưa thấm vào tăn ra một mùi hương nồng nàn. Triệu Thần cắn ống hút, nước mưa rơi xuống đất triền miên tạo thanh âm thanh tựa như một bản hòa tấu, Lê Vân đảo đảo ống hút, khối đá lạnh xô vào nhau, vô số bọt khí nhanh chóng thành cốc hình thành rồi đua nhau nổi lên trên mặt, sau đó vỡ tan.

“Học trưởng, đêm qua anh có nghe được gì?”

“Nghe được cái gì?”

Thấy Triệu Thần có chút mất tự nhiên mà muốn lảng sang chuyện khác, Lê Vân tự giấu mà cười cười, sau đó nói rằng.

“Nghe được cái gì không quan trọng, kỳ thật chuyện yêu mến này suy cho cùng cũng chỉ là đơn phương, em sẽ không khiến cho học trưởng cảm thấy bối rối.”

Cô dừng một chút, sau đó ánh mắt mang theo sự nghiêm túc mà Triệu Thần chưa bao giờ thấy qua, tiếp tục nói.

“Em chỉ hy vọng học trưởng không cần vì tâm ý của em mà gặt bỏ em, thậm chí chọn tránh né em. Chỉ cần học trưởng không ghét em, em nghĩ em còn là có cơ hội đi.”

Đây không phải là câu hỏi, mà là mang cách nói chuyện với chính bản thân mình cũng là một lời khẳng định. Sau đó hai người đều không mở miệng, cơn mưa vây quanh người bọn họ giống như không có kết thúc, theo kéo những tầng mây trôi về cuối trời.

Tuổi trẻ thật tốt a, đây là câu cảm thán Triệu Thần thốt ra từ buổi tối này, lúc này cậu đã về tới ký túc xá, bắt đầu chỉnh lý tư liệu yêu cầu đề cương luận văn. Vô luận chuyện tình cảm rắc rối như thế nào, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Khi Triệu Thần mở Word ra, mới gõ chưa được một chữ, di động trên bàn lại rung lên.

Van: “ thế nào rồi, nguyên lai cậu đã già rồi sao?”

“Nhanh thôi, bị mấy cái việc này lặn qua lặn lại, tớ cách tuổi xế chiều cũng không xa đâu.”

Triệu Thần oán hận mà nhấn đi những lời này, sau đó nhấn phím gửi đi, đinh một tiếng, tin tức đã gửi trở lại. Chỉ chốc lát sau, liền nhận được đáp trả.

Van: “ không được coi thường kiên nhẫn của phụ nữ, nhưng mà Freddie, nếu cậu thực sự không thích cô ấy, thì không cần đáp ứng lại, như vậy thế cô ấy buông tha, không cần quá để bụng, thế giới này có rất nhiều chuyện phiền phức, đây không tính là gì cả.”

Đem máy tính đẩy sang một bên, ngoài cửa sổ mưa vẫn không ngớt, Triệu Thần tựa vào cửa sổ gơ tay ra ngoài, một giọt hai giọt, mưa rơi xuống bàn tay bắn tung, mang theo cả độ ẩm của mùa hè. Triệu Thần hít một hơi, bỗng nhiên giữa tiếng mưa rơi tí tách, giống như có một tiếng gọi tên của mình.

Thanh âm xen lẫn trong tiếng mưa rơi, dứt quãng truyền đến, nghe lại gần gũi. Triệu Thần tựa ngóng đầu ra khỏi cửa sổ, tầm mắt xuyên tán cây, xuyên qua lớp sương mù lãng đãng trùm lên thành phố, một thân ảnh quen thuộc mặc kệ trời mưa ngáng đầu ngó lên giữa vô vàn ô cửa sổ mà tìm kiếm. Triệu Thần cảm thấy hình bóng kia vô cùng quen mắt, cậu cẩn thận quan sát, được đến khi nhận ra cũng khiến chính bản thân cậu kinh ngạc, cư nhiên là Triệu Tinh.

Triệu Thần giương ô bước nhanh xuống dưới lầu, cách đó không xa Triệu Tinh trong tay cầm một cái cặp lồng đứng dưới tàng cây vẫn còn ngáng đầu nhìn chung quanh, bộ âu phục màu đen đã ướt đầm.

“Ồ!”

Triệu Thần hô một tiếng, thấy đối phương còn không có phản ứng, vội vàng chạy tới. Mưa trộn lẫn khí tức của thực vật, trong đêm đen dài dằng hòa với nhau tạo thành một vị đặc biệt, đợi cho Triệu Thần chạy đến trước mặt Triệu Tinh, tán ô che lên đầu người kia, Triệu Tinh lúc này mới quay đầu. Dưới ngọn đèn hôn ám, mái tóc đã ướt nhẹp, quanh thân Triệu Tinh chẳng tìm thấy một chỗ khô, lại thấy lần đầu tiên Triệu Thần, sau đó giống như ý thức được biểu tình này là không đúng, mặt lại trở nên như cũ.

“Người đến trễ thế này làm chi?”

“Ký túc xá lớn như vậy, người ở cách xa ta như thế mà ta vẫn có thể nghe thấy tiếng hét của người thật không tồi, lại nói người không gọi điện thoại sao?”

Một câu đó khiến Triệu Tinh nháy mắt đỏ mặt, ấp úng không có mở được miệng. Thấy được bộ dáng này của Triệu Tinh, Triệu Thần truy vấn một câu.

“Người không phải là không mang đi động đi, có chuyện gì mà lại vội vàng như vậy a?”

Nói chưa có hồi xong, cà mèn đã bị Triệu Tinh hung hăng nhét vào tay, Triệu Thần ngẩng đầu, đối phương lộ ra vẻ mặt nóng lòng, nói lảng sang chuyện khác

“Em nói vô nghĩa nhiều như vậy làm chi, đây a đi nói sợ em gần đây mệt mỏi, hầm canh bảo anh mang đến.”

Chỗ tay cầm còn truyền đến sự ấm áp của nước canh, đột nhiên ký ức vào giờ khắc này bắt đầu chậm rãi kéo tới, những chuyện cũ thời niên thiếu, khi bị cấm nắn là canh đậu xanh, học đến khuya là sữa nóng, thi vào trường đại học thì là đồ hầm, còn có rất nhiều rất nhiều, đều là hắc dùng cái cách không kiên nhẫn như bây giờ, trong khoảng thời gian nhanh đưa vào tay mình.

Cái loại cảm giác không thể nói rõ lại trào dâng trong lòng, giữa bất tri bất giác Triệu Thần thấp giọng nói một câu.

“Cám ơn.”

Mà đối phương thực sự lại không có nghe rõ ràng, đang dùng ánh mắt với vẻ mặt mờ mịt mà nhìn mình, Triệu Thần nhét cây dù vào trong tay anh.

“Ta nói cầm cái này, nhanh trở về, đừng bị cảm.”

“Thật sự là có lòng tốt mà không được báo đáp, ngay cả câu cảm ơn cũng không có.”

Triệu Tinh một bên than thở, một bên đẩy ô của Triệu Thần, sau đó xoay người nhanh chóng vọt vào màn mưa lớn. Triệu Thần nhìn chăm chú vào dáng hình kia giống như giấy tiếp theo sẽ bị đêm đen bao phủ, một mặt chạy về phía trước, một mặt gào lên thật lớn sau lưng cái bóng kia: “Đi rồi sao?”, trong người cậu bỗng nhiên bùng lên một hơi nóng rực, tựa như cái nóng giữa hè vào thời khắc này bỗng nhiên phun ra, hùng hực trào dâng, suốt đêm không tan biến.

#9.

Đêm nay, Triệu Thần lần đầu tiên cảm nhận được tư vị mất ngủ.

Nằm ở trên giường trần trọc, trong não vô số sự kiện đảo lộn, nhưng mà nghĩ bao nhiêu cũng không phân biệt được, giống như cảnh trong mơ kia. Triệu Thần dùng hai tay che mặt, bên tai chỉ còn lại có tiếng gió gào thét, mang tất cả những suy nghĩ đó dồn vào trong óc, chúng nó hội tụ thành hai chữ —— Triệu Tinh.

Thật sự là điên rồi.

Triệu Thần trở mình, từ dưới gối lấy ra di động, sau đó đeo tai nghe lên, Jeremy Fowler thanh nhẹ nhàng ôn nhu tựa vòng tay của mẹ, xuyên qua không gian xa xôi mà đến vờn quanh thân. Cậu nhắm mắt lại, giống như chìm trong bóng đêm vĩnh hằng, thời gian lặng yên không một tiếng động trôi đi, những chuyện về Triệu Tinh về Lê Văn cứ một tầng lại một tầng chồng chất trong ký ức, cuối cùng hòa vào nhau tan vào con đường rực rỡ.

Đi dọc theo con đường rực rỡ kia, trải qua vùng quê mênh mông, cước bộ dừng lại giữa con sông chảy xiết, Triệu Thần nhìn khắp nơi, thân ảnh kia đứng trước cậu, cách không xa. Cậu an tĩnh chờ đợi, thẳng đến đối phương nhận ra cậu đã đến, như đã từng vô số lần xuất hiện trong giấc mơ như vậy, xoay người hướng về con sông kia thả mình nhảy xuống.

Mà lúc này đây, cậu rốt cục thấy rõ khuôn mặt người kia.

Finally we’ ll walk across the river, just as we’ ll always remember the time we passed by.

Chúng ta sẽ cùng đi qua nơi này, có như vậy chúng ta mới vĩnh viễn nhớ khoảng khắc này.

Đợi cho Triệu Thần lần thứ hai tỉnh lại, mặt trời đã lên cao lắm, cậu lau những giọt mồ hôi không ngừng chảy từ trên trán xuống, ngẩng đầu, không gian ngoài cửa sổ giống như trải một tầng thảm nhung dày, không đặc sệt mà oi bức, mùa hè luôn đi kèm những cơn mưa bất chợt, buông xuống thành phố này.

Ngày nào đó, là lần đầu tiên sau hai mươi một năm trong đời Triệu Thần bắt đầu cảm thấy thời khắc mê mang, trong lòng giống như bị đóng băng đã lâu lại bị cái nắng hè chậm rãi làm tan chảy, từng chút từng chút thấm sâu vào ý thức và niềm tin của cậu, về tình yêu, về tương lai, về chính bản thân mình.

Cuộc sống rất cục không hề là một trang giấy trắng khô khan buồn tẻ, nó từ bằng phẳng mà dâng lên, vẩn vơ trộn lẫn thành hình xoắn ốc.

Muốn hỏi: yêu là cảm giác như thế nào?

Buổi chiều ở thư viện cùng Lê Vân chỉnh lại tài liệu thiết kế, bỗng nhiên di động chấn động một cái, Triệu Thần bớt thời gian nhìn thoáng qua di động, quả nhiên nhận được tin nhắn của Van.

Van: “ a, tiểu bằng hữu động tâm? Mùa xuân đã tới rồi sao?

Coi thường ói cho tên kia một trận, Triệu Thần nhanh chóng hồi phục trở lại, “nói mau”.

Trong lúc Triệu Thần ngẩng đầu, trộm nhìn Lê Vân một cái, thấy cô đang tập trung tinh thần mà chỉnh lý tài liệu, sau đó lại cúi xuống đầu.

Một chốc qua đi, Triệu Thần lần thứ hai nhận được trả lời của Van.

Van:” tớ cảm thấy yêu là một từ để hình dung, cũng chính là mâu thuẫn, khi cậu yêu một người, cậu luôn muốn cùng đối phương ở một chỗ nhưng lại mâu thuẫn với các mối quan hệ xã giao của cậu, đối mặt với ý nghĩ muốn được bên cạnh đối phương lại mâu thuẫn với không gian riêng của bản thân mình, đối mặt với cuộc sống của cậu và người yêu cậu mâu thuẫn nhau. Khi cậu cảm nhận được đủ loại mâu thuẫn này, như vậy, đó chính là cậu đã yêu.” (cái đoạn này ta làm nó ko được dễ hiểu lắm có phải ko? ta hiểu tác giả viết gì cơ mà ko làm sao diễn đạt được cái hiểu của mình ý. T.T)

Như vậy mình thì sao? Loại cảm giác này rốt cuộc là cái gì?

Triệu Thần không biết mình trong thời khắc ấy đang nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, nếu đây mới thật là yêu, như vậy này thế giới này sẽ biến thành một câu chuyện tiểu lâm.

Một khắc kia, Triệu Thần cảm thấy được nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có, sợ hãi một bước đi nhầm, cậu sẽ ngã vào cơn lốc xoáy vô tận.

Sau đó, cùng Lê Vân cùng nhau hợp tác thiết kế đầu vào đầy xong, mà Triệu Tinh mỗi ngày đều đúng giờ tới trường học của Triệu Thần đưa canh mẹ nấu, mỗi khi Triệu Tinh đi tới trường học, Triệu Thần tự nhiên sẽ có ý cố tránh để Triệu Tinh thấy mình cùng Lê Vân đi chung với nhau. Cậu nói không rõ loại cảm giác này, hai loại cảm xúc này ngày càng mãnh liệt, đang từng chút mà lớn dần, đan xen trộn hòa lẫn nhau

“Học trưởng, có cảm giác như gần đây anh đặc biệt mệt mỏi.”

Lại một lần nữa gần tới cuối tuần, một tháng suốt đêm suốt đêm làm đề cương luận văn, rốt cục cũng có được dàn ý, Triệu Thần xoa xoa mắt, thấy được vẻ mặt lo lắng săn sóc của Lê Vân đang dành cho mình, hồi đáp.

“Có sao?”

“Có, anh xem quầng mắt rất đen.”

Một cảm xúc mềm mại từ dưới mắt truyền đến, Triệu Thần ngẩng đầu, tay Lê Vân không biết từ khi nào đã phủ lên mặt mình. Cậu có chút kinh ngạc nhìn qua, mặt của đối phương chậm rãi đỏ lên, sau đó nhẹ thu tay trở về.

Hai người cứ như vậy trầm mặc, thẳng đến một lúc sau, di động trong túi quần Triệu Thần rung động.

Nhận điện thoại, tiếng Triệu Tinh gào thét to từ ống nghe truyền tới.

“A di nói em đã một tháng không về, bà hôm nay làm một bàn đồ ăn ngon thật lớn, muốn em nhất định phải về.”

“Hảo, ta đã biết.”

“Chú ý nghĩ ngơi.”

Trong ống nghe, tiếng nói rất nhanh liền niệm xong, sau đó nhanh chóng bị cắt đứt, biến thành tiếng đô đô vội vàng.

Triệu Thần tắt điện thoại, tiếng chuông báo của trường kêu vang, một tiếng thanh thanh quanh quẩn khắp vườn trường, đã sáu giờ.

Triệu Thần hướng ra phía ngoài nhìn lại, giữa không trung mịt mù như biển rộng trước cơn bão, cậu nhìn ngoài cửa sổ, là đường ranh giới giữa ngày và đêm, sau đó dần dần, mưa to từng giọt từng giọt rơi xuống, toàn bộ thế giới bị mưa lớn nhanh chóng bao phủ.

, Chapter. Extra

Đợi đến khi rút cuộc ý thức cũng trở lại, đau đớn kịch liệt từ đại não truyền tới, giống như muốn vỡ tan, Triệu Tinh vươn sờ soạng đầu giường, phịch một tiếng, một vật thể lạnh như băng bị đụng tới, rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm vỡ vụn thanh thúy.

“shit!”

Triệu Tinh nhẹ giọng mắng một câu, một bàn tay chống nệm gian nan mà đứng lên. Mùi rượu từ dạ dày cồn cào lên, anh vịn tay, đỡ lấy đầu, ngồi ngay ngắn một chốc, rồi xiêu xiêu vẹo vẹo mà đứng lên hướng phòng khách đi đến.

Đã là hai giờ sáng, gió mang theo hơi lạnh khiến người ta rung mình, Triệu Tinh nhú nhú mày, chậm rãi đi đến trước máy lọc nước, tự rót cho mình một cốc. Chát lỏng lạnh như băng, từ cổ họng chảy xuống dạ dày, cái cảm giác nóng bỏng kia mới giảm bớt một chút.

Triệu Tinh ngồi trên ghế sa lông, dựa đầu tựa vào chỗ tựa lưng mềm mềm của sofa, ánh trăng xuyên qua cửa sổ sát đất, chênh chếch mà chiếu tiến vào. Xa xa, những ngọn đèn thành phố biến thành mảng sắc mờ ảo, như là vô số cảnh trong giấc mơ chồng chất. Triệu Tinh quay đầu, lịch trên bàn trà đánh dấu vòng tròn đỏ, đó là ghi nhớ của a di nhắc sinh nhật Triệu Thần.

Nhớ tới bộ dáng tức giận đến không thở được của người kia, Triệu Tinh khóe miệng không tự giác mà cong lên một chút.

Đúng vậy, anh làm sao có thể quên sinh nhật của người kia.

Từ ngăn kéo bàn trà lấy ra một hộp thuốc, châm, Triệu Thần hút một hơi, lại phun ra, khói thuốc lượn lờ giống như hơi thở của bóng đêm, quanh quẩn cuối cùng tản mát giữa không trung.

Triệu Tinh nắm chặt vòng ngọc trên ngực, đó là năm đó a di cho anh cùng Triệu Thần, Tinh cùng Thần, bây giờ khối ngọc này nhắc nhở cho anh quãng thời gian nặng nề trôi qua. Anh không phải là người đắm chìm trong quá khứ, nhưng quãng kí ức đã qua quá mức thấm thiết, khiến cho giấc mộng mỗi đêm khiến anh bình tĩnh giấc. Kí ức đó trong nháy mắt, bắt đầu chậm rãi đảo ngược.

Ban đầu anh kháng cự tất cả những người chung quanh, thời gian đầu tiên cảm nhận được những áp lực đến từ gia đình mới mẻ này, những bao dung cùng thiện ý trong nháy mắt, từng chút từng chút mở ra tiến sâu vào cánh cửa trong tâm can anh.

Còn nhớ rõ thiếu niên tươi sáng kia, từ khi nào đã chú ý đến em, ngay cả bản thân Triệu Tinh cũng chẳng còn nhớ rõ. Người thiếu niên kia, rõ ràng thân thể đơn bạc, nhưng khi mình bị một đám trẻ con vây đánh, quật cường mà chần ừ trước mặt mình. Người thiếu niên kia, rõ ràng rất quan trọng thể diện, nhưng lại tự mình chuốc lấy rắc rối, khiến những đứa trẻ kia phải xin lỗi. Người thiếu niên kia, tưởng rằng chẳng bao giờ để ý đến lời của mình, lại sau khi bản thân mình gây lộn về nhà, lấy ra nước thuốc từng chút vì mình mà xoa thuốc.

Theo anh thu dọn cục diện rối rắm mỗi lần anh gây chuyện, theo anh cầm phiếu điểm nói với anh phải chăm chỉ học hành rồi dọn sạch căn phòng bị anh làm loạn, làm mỗi sáng dậy sớm làm hai phần bữa sáng không một câu oán hận, không, còn nhiều hơn nữa.

Triệu Tinh cảm thấy từ lần đầu tiên gặp mặt, nam hài đeo kính nhìn mình khẽ mỉm cười, trong nháy mắt ấy, đã thấp sáng nên cuộc đời của anh

Từ khi chú ý đến, từ từ tại thời khắc vô ý lại không thể ngờ rằng nảy sinh ra chuyển biến.

Bỗng nhiên có một ngày, anh muốn hiểu biết thêm về cậu, anh đọc sách cậu xem, xem phim cậu đề cử, nghe bài hát cậu nghe.

Anh muốn thế giới của cậu.

Cái ý tưởng điên rồ này lần đầu tiên xuất hiện trong ý thức của anh, trước đó chưa bao giờ anh có, khiến anh sợ hãi.

Anh sợ rằng anh sẽ có lần thứ hai trở về tay trắng như trước kia, sợ rằng thứ đã thấp sáng cho sinh mệnh của anh sẽ biến mất.

Anh sợ hãi, tránh né, muốn đem cái ý tưởng kia biến mất khỏi trí óc.

Chính là nỗi khao khát ẩn sâu trong linh hồn anh không cách nào tránh né, vì thế anh chỉ có cách kìm nén bản thân đến chết. Phần tình cảm kìm nén này khiến anh thống khổ, rồi lại từ đây mà giành hết niềm sung sướng anh vô pháp trông mong.

Chớp mắt một cái, bao nhiêu năm đi qua, người thiếu niên của anh trưởng thành, vào đại học, quen nhiều bạn mới, người bên cạnh đến rồi lại đi, chung quy người thiếu niên của anh vẫn cô độc. Nhận thức được điều này khiến anh sung sướng mà sợ hãi, vui sướng vì thiếu niên của anh mãi mãi thuộc về anh, sợ hãi trong một khắc nào đó của tương lai, vị trí của anh bên cạnh người thiếu niên kia sẽ bị người khác thay thế mất/

Mà phần sợ hãi này, bỗng nhiên trong lúc nào đó, rất có thể ngày hôm nay qua đi sẽ biến thành sự thật, anh có thể ném đi một túi bánh quy, nhưng mà chẳng có cách nào đuổi người bên cạnh cậu đi được.

Một chai bia bất tri bất giác tỏa ra mùi hương bọt biển, lúc này thành thị chìm trong bóng đêm, cảnh tượng khiến người ta xúc động mờ mịt, khi toàn bộ thế giới đảo lộn long trời lở đất, một bàn tay bỗng nhiên kiên định đỡ lấy thân mình. Anh quay đầu, khuôn mặt Triệu Tinh bất ngờ không kịp phòng thủ mà chạm vào tầm mắt của mình.

Anh vốn cho rằng có thể đem chôn tình cảm này trong lòng yên lặng nói câu chúc phúc cho người kia, nhưng mà tất cả thống khổ bị thương tựa như thủy triều cuộn dâng từ nơi sâu thẳm trong tim, nuốt hết cả linh hồn anh.

Anh không làm được, giống như anh ngang ngược chiến đấu với số mệnh, còn hơn là bỏ lỡ, không bằng đi tìm lấy.

Một khắc kia, anh yên lặng nói với lòng mình, cho dù là cùng cả thế giới đối đầu, anh cũng muốn thế giới của cậu.

Khi hồi ức chấm dứt, trong tay chỉ còn lại tàn dư của điều thuốc.

Triệu Tinh đem tàn thuốc ném xuống sau đó đứng lên, đại não vẫn như mơ mơ hồ hồ, mở ra cánh cửa phòng trong phòng ngủ, tiếng hít thở đều đều của Triệu Thần truyền đến.

Anh nhẹ nhàng đi vào, người thiếu niên kia giống như trong suy nghĩ của anh, đang say ngủ.

Anh đứng ở trước giường, an tĩnh mà chăm chú nhìn, thời gian vào giờ khắc này nhịp nhàng thông thả, ngay cả không khí cũng dường như hòa nhã hơn, mang chút ẩm ướt ẩm áp của mùa hè, thủy triều giống như tràn lan qua tuổi thanh xuân của bọn họ.

Khi chúng ta yêu là sinh mệnh ngày hè rực rỡ nhất, chúng ta lưu luyến mùi hương của nó, ngắm sự tốt đẹp của nó, nhắm nháp nó trong tuyệt vọng.

Lặng yên, Triệu Tinh không tự chủ được mà khom lưng xuống, nhắm mắt lại, một cái hôn mềm nhẹ giống như hơi thở, dừng lại trên môi người ấy, một câu chúc phúc như có như không.

Happy Birthday My Boy.

END CHƯƠNG 3.

Thực sự là từ chương này ta bắt đầu thấy không thích Lê Vân. KHÔNG phải vì ta ghét làm phiền cho tiểu Thần, mà là vì thương Triệu Tinh. Ta thấy thương Triệu Tinh hơn cả tiểu Thần nữa. Ta nghĩ rằng, kẻ đau nhiều hơn là kẻ yêu nhiều hơn, Triệu Tinh khổ nhiều hơn.

Cái này thực sự là mệt quá. 1 chương mà word hơn 10 trang lận T.T. Ta là suốt sáng đến thông trưa luôn. Nhưng mà cũng đáng, văn phong nó rất hay mà.

Cái ảnh chả liên quan cơ mà vẫn đăng.

5. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#10.

“Mưa lớn quá.”

Đứng trước dãy phòng học, mưa to tựa như thác nước từ mây trời trút xuống, Triệu Thần nhìn thoáng qua đồng hồ, đã là sáu giờ chiều, trận mưa này không biết đến lúc nào mới có thể dừng lại. Cứ tiếp tục chờ thêm như vậy, sợ không thể bắt kịp tuyến xe cuối lúc bảy giờ.

Nôn nóng trong lòng mỗi giây mỗi phút lại dần lớn hơn, cảm giác này nhiều ngày nay khiến Triệu Thần sợ hãi, cậu cảm thấy mình càng ngày càng không giống mình nữa.

Lê Văn mở ba lô, từ bên trong lấy ra một cây dù, nhìn mưa to mưa, to hít một hơi.

“Mưa lớn như thế, sợ dù cũng chẳng dùng được.”

Cô quay đầu lại, Triệu Thần nhíu chặt mi chăm chăm nhìn vào màn mưa đang xối ào ạt, cô bỗng nhiên dừng lại, an tĩnh mà nhìn đối phương.

Vườn trường sau giờ tan học, radio trong phát đi phát lại một bài hát Diamond Without A Name. Nam ca sĩ kia đến từ Australia, thanh âm trong suốt giống như ánh nắng xinh đẹp của mùa hè, từng giọt từng giọt hòa tan tại khoảnh khắc hoàng hôn.

Do U Hear Her Cry Will They Fall Under Fears Like Tears Falling In The Rain Can U Hear Her Cry Will Good man Fell Fear Try Out Goodless Again In This Word

I' m Needing U Girl In All The Word

I' m Needing U

Gió hè mang theo chút hơi nước ẩm ướt thổi qua người bọn họ, toàn bộ thế giới trong lúc họ không hề chú ý đã nhanh chóng vụt đi, đợi đến khi phát hiện, thế giới sớm đã không còn là hình dáng lúc ban đầu.

Triệu Thần thâm hít một hơi, một cây dù đưa tới trước mặt cậu.

“Cây dù này học trưởng cầm đi, tuy rằng em cảm thấy công dụng không được tốt lắm.”

Triệu Thần quay sang, Lê Văn đang mỉm cười nhìn cậu. Cậu không đưa tay nhận lấy cây dù kia, có chút nghi hoặc hỏi.

“Em thì sao?”

“Không có việc gì a, em chờ chờ là tốt rồi.”

Triệu Thần nhăn mày so với lúc trước còn chặt hơn, hiển nhiên không tiếp nhận lời đề nghị của người kia.

Lê Văn nghĩ nghĩ, lại nói.

“Nếu không học trưởng chúng ta cùng nhau dùng che cây dù này, đến trạm xe là được.”

Triệu Thần nhìn thoáng qua, khuôn viên trường lớn như vậy, cuối cùng gật gật đầu.

Dọc theo đường đi, mưa to theo gió tạt đến, trận mưa lớn thế này không đơn giản chỉ có một tán dù là che được, nước dưới chân cơ hồ vượt quá cả mũi giày, Triệu Thần hơi nghiêng cây dù trong tay về phía Lê Văn, mưa to nhanh chóng khiến vai cậu ướt nhẹp. Từ mặt đất đến không trung tràn ngập hơi nước, giống như rơi vào lòng đại dương mênh mông vô bờ.

Khi hai người tới trạm chờ xe, ngoại trừ đầu, cả người giống như là vừa được vớt từ dưới nước lên. Triệu Thần vội vàng đồng hồ, hoàn hảo mới sáu giờ bốn mươi, còn theo kịp tuyến xe cuối cùng. Cậu thở ra một hơi, một giọt nước mưa từ gò má cậu chảy xuôi xuống.

Ngồi ở ghế chờ bến xe, chung quanh ngập tràn hơi nước khiến cho trong vòng bán kính năm mét đều là một mảng mơ hồ, đây là trận mưa lớn khởi đầu mùa hè, giữa hè luôn mang theo những cơn mưa âm ỉ. Sân ga bị mưa ngăn cách thành một mảnh riêng biệt an tĩnh, giống như thời gian yên lặng dừng ở lúc này.

“Học trưởng đã có người để ý sao?”

Câu nói đột ngột của Lê Văn khiến Triệu Thần cả kinh, cậu quay đầu nhìn cô gái bên phải, xa xa tiếng còi xe ô tô xuyên qua tầng mưa, từ xa xa truyền tới. Lê Văn cũng nhìn qua, vẫn là vẻ mặt mỉm cười, giống như lúc mới quen nhau. Triệu Thần theo bản năng muốn lắc đầu, sau đó cậu nghe thấy đối phương tiếp tục nói.

“Kỳ thật chính trong lòng học trưởng cũng đã có đáp án phải không?” Lê Văn bước lên phía trước hai bước, vệt đèn xe màu cam trong màn mưa lớn càng dài hơn, ô tô cũng sắp dừng lại.

Lời Lê Vân nói khiến Triệu Thần trong nháy mắt không biết làm sao lâm vào trầm mặc, cậu cảm thấy trong thâm tâm rối bời không có đáp án, tất cả những manh mối bên trong đều bị giấu kín, cậu không có cách nào làm rõ.

Nhưng mà vào giây phút cô ấy hỏi mình. Đáp án kia, cậu có dũng khí để lộ sao?

“Nếu như đã nhận ra, thì không cần do dự, thời gian sẽ không chờ anh.”

Khi cậu nói chấm dứt, ô tô cũng dừng lại bên sân ga. Triệu Thần ngẩng đầu, một cái hôn mơ hồ nhẹ nhàng lướt qua gò má cậu, mang theo hơi thở trong lành của thiếu nữ, tựa như mưa rơi vào hồ nước, bắn lên tạo thành một vòng sóng lăn tăn rồi nhanh chóng tiêu tán. Đợi đến khi cậu kịp phản ứng, Lê Vân đã lên ô tô đi thật xa, bên tai chỉ để lại một câu nói gặp lại nhẹ nhàng của đối phương.

Một chút tình cảm vừa mới manh nha hình hài, còn chưa kịp khỏe mạnh trưởng thành, liền nhanh chóng tuyên bố chết yểu. Love Or Be Loved, vấn đề này chưa từng có người có thể giải đáp, ngay cả như những thứ tình cảm ngây ngô tốt đẹp, những cái đó khi yêu cũng trở thành bài toán đố, tất cả đều là những thứ chúng ta có được thời thanh xuân.

Triệu Thần nhắm mắt lại, tình cảm trong lòng lại trào dâng, mãnh liệt tựa như không khí giữa trưa hè bị xao động, dưới cơn mưa lớn muốn gội rửa tất cả, trong khoảnh khắc đợi chờ bỗng nhiên bùng lên. Cậu không biết, trong nháy mắt kia, phía ngã tư đường đối diện có một người cùng lúc đã nhìn thấy tất cả.

Trong cơn gió nóng bỏng của mùa hè, chàng trai và cô gái, dùng một cái hôn nhẹ nhàng, tạm biệt tình yêu đầu đời của mình.

The ending is always the beginning.

And it's true.

Mười chín giờ tiếng chuông kêu vang, Triệu Thần thu dọn đồ đạc của mình, vững chãi hướng về phía xe bus của mình. Cậu không có thấy, Triệu Tinh ở đối diện, mặt không đổi sắc mà ngồi vào trong ô tô đang dừng lại bên đường. Quần áo trên người đã bị mưa xối ướt đẫm, trong nháy mắt cửa đóng lại, Triệu Tinh hung hăng nện một đấm vào cửa xe, một khắc kia, tiếng sấm nổ vang cả thành phố.

#11.

Ngồi trên xe về nhà, thành phố lùi dần sau màn mưa, Triệu Thần lấy tai nghe điện thoại từ túi ra, sau đó chạm lên. Nhấn nút trình phát, trong tai nghe là tiếng ghi – ta mộc mạc trong trẻo của Allred, chậm rãi hát.

I want my life is easy... is easy...

I want my life is easy... is easy...

Nếu cuộc sống thật sự đơn giản như vậy thì tốt rồi, Triệu Thần nghiêng mặt, những ngọn đèn thành phố trong màn mưa trở nên rực rỡ, chúng theo mưa chảy xuôi xuống, tràn lan khắp nơi.

Di động chấn động một chút, Triệu Thần cúi đầu, chạm vào hộp thư đến, là Van đã nhiều ngày không liên lạc

Van: “Hey, mấy ngày nay có tốt không?”

Chỉ có thể nói không tính là tồi, Triệu Thần nghĩ như vậy, sau đó cũng như mà trả lời, chỉ chốc lát sau, liền nhận được đáp trả của đối phương.

Van: “vẫn còn đang bận khoản với cô bé kia?”

Lê Vân? Nhớ tới câu nói trước khi rời đi của Lê Vân, Triệu Thần bất đắc dĩ cười cười, ngón tay gõ gõ lên màn hình.

“Tớ cảm thấy, cô ấy hẳn là đã muốn buông ta.”

Ngón tay nhẹ đưa, vài giây sau trên màn hình, cho thấy tin nhắn đã gửi thành công. Triệu Thần ngẩng đầu, khi nào thì, cuộc sống lại có thêm nhiều phiền não như vậy, chẳng bao giờ đơn giản như những ngày còn bé,

cánh cửa trưởng thành bất tri bất giác sẽ cho ta một chỗ dựa mỏng manh, cậu nhớ tới câu nói mẹ từng nói khi cậu bước chân vào đại học.

Suốt đời một con người mỗi giây mỗi phút lại trưởng thành hơn, từ khi sinh mệnh hình thành đã bắt đầu, đến khi sinh mệnh kết thúc mà chấm dứt, khi con đã trưởng thành, tất cả mọi chuyện đều phải tự mình đối mặt, Tiểu Thần, con đã chuẩn bị tốt chưa?

“Boring”, Triệu Thần không tiếng động mà nói ra những lời này, màn đêm yên tĩnh buông xuống

Sắp đến trạm dừng, Triệu Thần lần thứ hai nhận được tin nhắn của Van.

Van: “dựa vào đó, có thể nói cô gái này rất kiên định với cậu, nếu nàng lựa chọn buông tha, Freddie, cậu đã có người để thích sao?”

Triệu Thần nhìn thoáng qua di động, còn chưa kịp hồi phục, tin nhắn thứ hai đã gửi tới.

Van: “chẳng lẽ là anh của cậu? 2333333”

Một câu giống như cánh bướm hồ điệp nhẹ nhàng vỗ, nhưng lại tạo thành cơn lốc xoáy hàng nghìn dặm.

Triệu Thần không trả lời Van, trong tim của cậu dâng lên một loại ý nghĩ đáng sợ, những thứ đó ẩn giấu trong lớp vỏ nháy mắt lột bỏ lớp cuối cùng hiện lên tất cả trước mắt cậu, cậu lại mất đi dũng khí đối mặt. Cậu sợ trong một khắc tương lai nào đó, sự chấn động của cánh hồ điệp sẽ hoàn toàn phá hủy bản thân mình, nhưng thứ tình cảm mãnh liệt trong đáy lòng khiến cậu không có cách nào không chế.

How to deal with itNo Answer

Một đêm kia, điện thoại réo đến lợi hại mà Triệu Tinh vẫn chưa trở về, trên bàn cơm, mẹ Triệu gấp đồ ăn bỏ vào bát Triệu Thần, có chút kỳ quái mà nói rằng.

“Triệu Tinh đứa nhỏ này như thế nào vẫn chưa về nhà, trước kia không như vậy a?”

Không có người trả lời lời của nàng, Triệu Thần vô tri vô giác mà ngồi, chiếc đũa cầm trong tay, trước mặt cơm chưa hề động tới. Mẹ Triệu tận lực ho hai tiếng, cậu mới phục hồi tinh thần nhìn Mẹ Triệu, hỏi.

“Làm sao vậy, mẹ?”

Triệu mẫu hít một hơi, nói rằng.

“Ăn cơm no, lại nghĩ đến chuyện của con, một đứa hai đứa chẳng bớt lo được.”

Nói xong, Triệu mẫu lắc lắc đầu, Triệu Thần gấp đồ ăn, bỏ vào trong miệng nhai và nuốt một chút, không có vị.

Trở lại phòng, Triệu Thần ngã lên giường của mình, mở mắt mà nhìn ngọn đèn thấp sáng trần nhà trắng như tuyết trên đầu. Kia khoảng ánh sáng đó có hạn, giống như nhật thực biến thành một cái hang màu cam thật lớn, ánh sáng không ngừng phun trào ra bên ngoài. Cậu hồi tưởng lại quãng thời gian sống cùng Triệu Tinh, nhớ lại lúc ban đầu gặp nhau, từ khi nào thì, hai người lại bị mối quan hệ anh em trời buột.

Là mỗi một lần người kia giả vờ như không để ý, không quan tâm? Hay là mỗi lần người đó cường ngạnh tham gia vào quỹ đạo sống của mình? Hay là mỗi lần người kia vô tình hữu ý trong cả lời nói lẫn ánh mắt?

Rất nhiều rất nhiều tích dần thành tảng tảng nham thạch, hết thấy ký ức của mình đều gắn bó cùng Triệu Tinh không thể tách rời, người thiếu niên kia từ ngày đó mới quen biết, giống như dương quang giữa hè chiếu vào thế giới của mình, ngay cả trốn cũng không thoát.

Triệu Thần trở mình, đồng hồ vào lúc này chỉ hướng về phía 12 giờ đêm, cậu có chút thất thần mà nhìn vào đồng hồ điện tử đầu giường, tiếng bước chân nặng nề cùng tiếng cửa mở truyền tới, Triệu Tinh đã về.

Trong nháy mắt, cảm giác bối rối bỗng nảy lên trong lòng không thể tránh kịp, khiến lần đầu tiên Triệu Thần xuất hiện ý nghĩ muốn tránh né người kia trong đầu, cậu sợ nhìn thấy Triệu Tinh, sợ hãi những cảm xúc mình tận lực kìm nén dưới đáy lòng bỗng nhiên phun trào, như vậy bản thân cậu thực sự sẽ bị phá hủy.

Cậu đứng dậy, bước nhanh đến trước cửa phòng ngủ, muốn đóng cửa lại, vừa mới cử động, một bàn tay đột nhiên từ bên ngoài cường ngạnh giữ chặt cửa. Triệu Thần cả kinh, cậu ngẩng đầu, khuôn mặt Triệu Tinh

vì say rượu mà có chút ửng hồng, nhưng mặt không đỏ sẫm mà nhìn cậu. Đôi mắt sáng cứ nhìn chăm chú như thế, Triệu Thần có chút xấu hổ, cậu mở miệng muốn nói một câu để thay đổi cục diện.

“Cái kia, người uống say?”

“Anh nhìn thấy.”

Người kia thình lình nói cắt ngang lời Triệu Thần, Triệu Thần nhìn Triệu Tinh, vẻ mặt người kia như kìm nén, áp lực tình cảm khổng lồ, như đại dương trước bão tố, chỉ chờ gió nổi lên, phong ba bão táp.

“Cái gì?”

“Cô ta hôn em đúng không? Em thích cô ta có phải hay không? Các người cùng nhau có phải hay không?”

Đôi mắt với những câu hỏi của Triệu Tinh, Triệu Thần trong lúc nhất thời không tìm thấy câu trả lời, cậu muốn giải thích, nhưng khi cậu thấy trong đôi con ngươi của Triệu Tinh có nỗi thống khổ như sắp phun trào, cậu cảm thấy rút cuộc bản thân không nói lên lời. Giây tiếp theo, một đôi tay hung hăng mà ôm vai cậu, mang theo khí lực mạnh mẽ, Triệu Thần bất ngờ không kịp đề phòng mà rơi vào một cái hôn thô bạo.

Tình cảm giống như gió lốc nóng bỏng, giống như thủy triều quét đi toàn bộ thế giới của Triệu Thần, không ngừng kéo cậu chìm sâu. Ngay thời điểm Triệu Thần cảm thấy hô hấp của bản thân sắp mất đi, bên tai truyền đến tiếng Triệu Tinh thì thầm

“Anh yêu em.”

#12.

Someone once told that I love you, was the best words we' d ever heard in this world.

Are' nt we

Mạnh mẽ đẩy Triệu Thần ra, Triệu Thần giữ khóa cửa thật chặt. Cậu nói “Anh yêu em” như một viên hoả tinh, châm vào đồng cỏ nơi đáy lòng cậu biến thành đại hỏa, ngọn lửa bùng cháy, đem hẩn tất cả lí trí của cậu đốt hết. Cậu chỉ còn duy nhất một ý niệm trong đầu, rời đi, rời đi.

Khi cửa đã được khóa, Triệu Thần cảm thấy khí lực quanh thân cùng những âm vang trùng điệp kia dần dần biến mất, cậu tựa vào cửa, thân mình chậm rãi chảy xuống, cuối cùng cả người ngồi trên mặt đất. Khí nóng trên mặt còn chưa tán đi, trái tim trong ngực vẫn duy trì tiết tấu mãnh liệt như trước.

Triệu Thần ngơ ngác mà nhìn trần nhà, cậu tưởng thế giới này đến tốt cùng làm sao vậy, vì cái gì đột nhiên liền long trời lở đất? Cậu nhìn mà hình di động trống rỗng, cuối cùng một suy nghĩ tuyệt vọng xuất hiện trong đầu.

Chắc chắn ngày mai là tận thế.

Ngày mai tận thế đi, sau đó hết thấy đều bị hủy diệt, cũng không cần lo lắng cho tương lai, không cần lo lắng những thứ gây phiền toái cho cuộc đời, và cả cậu nữa.

Chính là, khi nghĩ đến những thứ đó, chỉ có thể đánh lừa những suy nghĩ khác đang sục sôi trong đầu, chờ đến khi trời sáng, người ta sẽ phát hiện ra tất cả mọi thứ vẫn còn tiếp tục.

Một đêm không ngủ, Triệu Thần mở cửa, đại não không ngừng truyền đến cảm giác choáng váng nặng nề, tất cả những gì phát sinh đêm qua tất cả như một giấc mộng, ngoài cửa, trong phòng khách không có bóng người, Triệu Tinh giống như chưa từng trở về. Cậu đi đến trước máy nước, cho mình rót một ly nước, đáy lòng cảm thấy có chút may mắn, có lẽ thật sự là ảo giác của chính mình, ngay sau đó, tiếng nói của mẹ từ phòng bếp vọng ra triệt để phá tan huyền tưởng của Triệu Thần.

“Tối hôm các con đứa nào mở cửa, qua cả đêm cũng không đóng vào, nếu trộm vào thì biết làm sao?”

Oanh một tiếng, Triệu Thần cảm thấy trong não giống như bị bom nguyên tử nổ tung, đem cơn buồn ngủ của cậu oanh tạc thổi bay không còn dấu vết.

Nếu hết thấy là thật, như vậy cậu nên đối diện với Triệu Tinh như thế nào?

Triệu Thần không biết đáp án, thứ duy nhất cậu nghĩ đến chính là trốn thoát nơi này thật xa, trốn thoát hết thấy những nơi có thể gặp được Triệu Tinh, từ đáy lòng cậu ẩn ẩn kỳ vọng tối hôm qua chỉ là lời nói của Triệu Tinh sau khi say rượu, chờ vài ngày nữa, hết thấy đều trở về bình thường. Nhưng mà ý nghĩ đó khiến cậu cảm thấy chút mất mát khó hiểu, cậu ẩn lòng ngực của mình, tất cả mọi thứ pha trộn, như cơn lốc xoáy thật lớn, chậm rãi lôi cậu xuống đáy vực sâu.

Thế giới này đã điên rồi, hoặc là mình đã phát điên rồi.

Van: “cái gì! Anh cậu hôn cậu, còn nói với cậu anh ta yêu cậu? Ngọa tào (?), cậu không cần nói giỡn a, tuy rằng tớ rất yêu YY các cậu.”

Ngày nào đó, Triệu Thần vội vàng trở lại trường học, ngay cả điểm tâm cũng không có ăn. Khi nhận được tin nhắn của Van, cậu nhìn màn ảnh di động, bất đắc dĩ mà bĩu môi, trả lời: “nếu như là nói giỡn thì tốt rồi, tớ cảm thấy sắp phát điên rồi”

Đối phương trầm mặc một lát, mấy phút đồng hồ nhẩn lại, Van hồi âm.

Van: “chuyện này với anh cậu thế nào cũng không quan trọng, mấu chốt là Freddie thái độ của cậu, cậu cảm thấy như thế nào?”

Triệu Thần nhìn màn hình, đột nhiên mất khí lực để gõ chữ.

Tớ?

Tớ cũng không biết.

Ngay sau đó, Van lại nhắn đến tin thứ hai

Van: “Freddie, một thằng nam bị nam nhân hôn môi, phản ứng bình thường chỉ có ghê tởm, đây không phải là một chuyện có thể nói đùa, nhưng cậu cho tớ cảm giác không phải như thế, tớ không biết tình cảm của cậu đối với anh cậu là như thế nào, nhưng mà cậu phải tự hỏi chính bản thân mình, chuyện này đối với cậu rút cuộc thì là loại thái độ gì, là gay, với xã hội cuộc sống sẽ tồn tại đủ loại khó khăn, huống chi, người đó lại là anh cậu. Biết rõ ràng suy nghĩ của cậu, thì đưa ra quyết định, không cần vì nhất thời xúc động, hủy đi chính cậu, còn có anh cậu nữa.”

Có đôi khi gặp được vấn đề, lí trí nói với mình nên làm thế này, tình cảm của mình lại nói nên làm khác.

Chạy theo lí trí vẫn là cảm tính, đó là một vấn đề mâu thuẫn.

Nhu hiện tại của Triệu Thần, cậu biết cậu cùng Triệu Tinh không nên hình thành loại tình cảm như vậy, nhưng mà từ đáy lòng lại ẩn ẩn khát khao, khiến cậu không thể đưa ra quyết định, cũng thoát khỏi những dây dưa. Thật giống như tự mình chạy trốn tới chân trời góc biển, đối phương vẫn như trước giống như u linh như bóng với hình, không đạt mục đích chết cũng không rời..

Vì thế Triệu Thần vô tri vô giác mà vượt qua mấy ngày, mỗi một ngày đều là dây dưa với vấn đề cuộc sống Triệu Tinh, Van cũng không có tiếp tục gửi tin nhắn, Triệu Tinh giống như đột nhiên biến mất, tin nhắn hay điện thoại như ngày thường đều không có, Triệu Thần trong lòng khó hiểu mà có chút trống rỗng, cậu cho rằng chuyện này sẽ chậm rãi trầm lắng lại như thế, thẳng đến khi mẹ gọi điện tới phá vỡ cái vỏ yên lặng này.

“Triệu Thần a, có thời gian đi xem anh con thời gian gần đây thế nào, cũng không về nhà, liên điện thoại cũng không gọi một cuộc, mẹ gọi cho nó, lại nói số không đúng, thật là đối số cũng không nói với mẹ một tiếng...”

Mẹ còn nói nữa, Triệu Thần không có nghe rõ ràng, nhưng mà một câu “ không về nhà” kia lại rất rõ ràng mà lọt vào óc cậu. Lo lắng đột nhiên nảy lên trong lòng, cậu trả lời mẹ rằng: “Con biết rồi, con sẽ lập tức gọi cho anh” sau, cúp điện thoại, nhanh chóng nhấn dây số Triệu Tinh mới đổi.

Điện thoại rất nhanh đã nổi máy, nhưng mà không có người nhận, Triệu Thần cắn cắn môi, vừa lo lắng vừa khó hiểu. Từ sáu giờ bốn năm phút, mãi đến thật lâu sau, rốt cục điện thoại chuyển được.

Triệu Thần trong lòng buông lỏng, cậu vừa mới muốn mở miệng, âm thanh xa lạ từ đầu kia điện thoại truyền đến khiến cậu trầm mặc

“Uy, cậu tìm người đó?”

Điện thoại đầu kia là giọng nam khàn khàn mang theo chút lẳng lơ, Triệu Thần không tự giác mà nhú mi.

“Triệu Tinh đâu?”

Thanh âm kia dừng một chút, phát ra hơi cảm thán kinh ngạc, sau đó lại mềm mềm nói.

“Hắn nha, uống rượu, hiện tại tại đang ở “hoán đổi.”

“Biến hóa?”

“Đúng vậy, người anh em nếu không biết, có thể đi bách bộ một chút, cậu liền có thể tìm đến.”

Nói xong, đối phương quyền rũ mỉm cười, trước khi Triệu Thần một bước cúp điện thoại.

Mới vừa rồi buộc chặt lòng có chút buông lỏng, thuận tiện lại phóng đại hoang mang đến mức khổng lồ, cái thanh âm xa lạ kia, còn có người kia nói “Hoán đổi” là chỗ nào.

Triệu Thần mở ra safari, vào Google, nhập vào “Thành đô hoán đổi” bốn chữ, chờ một giây, kết quả đầu tiên tìm thấy khiến mắt cậu mở lớn muốn nứt ra.

—— bóng đêm thành đô. Thanh sắc mỹ ảnh –Gay Bar hoán đổi

END.

Thực ra đang không biết cái kết cấu cụ thể của truyện này là ntn nữa.

Chương này ta làm suốt từ 7h10 cho đến h luôn. Dài vật vãi. Làm xong đăng luôn.

Không biết có thể hoàn bộ này trong tháng 10 để mừng sinh nhật co Wp ko nữa, cuối tháng 10 rồi,. Trong khi bộ Tiểu phạm quán chưa beta. Hazzz

Thương Tiểu Tinh quá!

6. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngồi trong taxi, Triệu Thần cuộn mình lại ghế sau. Gió điều hòa thổi ra có chút khô lại lạnh, ngoài cửa sổ xe thành phố bị những màu sắc sắc sỡ bao trùm, bản đồ trên màn hình di động dừng lại, Triệu Thần nhìn thấy chữ đen thực lớn, Gay Bar Thành Đô —— Bar hoán đổi, trong lòng không ngừng dâng lên những xúc cảm ngay cả chính bản thân cũng không hiểu nổi.

Triệu Thần không biết, tại sao mình lại phải ngồi lên taxi mà chạy tới chỗ này, cậu cũng chưa làm rõ được thứ tình cảm ẩn giấu sau hơn mười năm gần bó sớm chiều kia, người đó yêu, người đó hận, người đó khi nào thì biến thành bộ dạng như lúc này, ngay cả bản thân cậu cũng không biết gì cả. Tai nghe điện thoại phát ra thanh âm của Allred trước sau như một mà thâm tình, Triệu Thần dùng tay đỡ lấy trán, cảm giác mỗi một bất tri bất giác ăn mòn toàn thân.

Xe dừng lại trước cửa tòa soạn Tứ Xuyên, đây là quảng trường chưa bao giờ cậu đặt chân tới, bóng đêm

phù phép nơi đây chìm trong rực rỡ sắc màu. Từ lối vào đi tới, lên đến lầu ba, bốn chữ thật lớn “Hoán đổi Bar” xuất hiện trước mắt Triệu Thần. Bởi vì lúc này còn sớm, bên trong bar cũng không có nhiều người, tầm mắt xuyên qua những trang hoàng tao nhã lịch sự của quán bar, cuối cùng dừng lại nơi quầy bar chỉ có vài người ít ỏi, sắc lạnh dưới ánh đèn, thân ảnh quen thuộc suy sụp ngồi đó.

Triệu Thần bước tới gần quầy bar, thân ảnh của Triệu Tinh cũng mỗi lúc một rõ ràng hơn, đó là con người cho tới bây giờ cậu chưa từng nhìn thấy, Triệu Tinh cả người tinh thần suy sụp, cậu bất tri bất giác mà rảo bước chân nhanh hơn. Lúc này người con trai dáng dấp xinh đẹp cầm chai bia, ngồi bên cạnh Triệu Tinh. Triệu Tinh ngẩng đầu, mở đôi mắt say lơ mơ hồ nhìn người kia một cái, lộ ra một nụ cười, sau đó cầm lấy bia trên bàn, cùng đối phương chạm một cái, bắt đầu ngửa đầu dốc cạn. Triệu Thần nhìn người con trai kia quen thuộc mà vòng tay qua cổ Triệu Tinh, sau đó thân mật dán miệng vào bên tai Triệu Tinh, giống như tình nhân đang thì thầm.

Trong nháy mắt, trong não như có cái gì đó nổ tung, một cảm giác vừa xấu hổ lại giận dữ chạy loạn trong óc Triệu Thần, cậu chỉ cảm thấy tất cả lý trí cùng tri giác đã bị chặn đứng, chỉ có thể mặc cho thân thể làm theo quán tính. Đến khi lần thứ hai lý trí tìm về với Triệu Thần, cậu đã đứng trước mặt Triệu Tinh cùng người con trai kia.

Chàng trai kinh ngạc nhìn Triệu Thần, lại quay đầu nhìn Triệu Tinh một chút. Triệu Tinh ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ửng vì men say, anh nhìn Triệu Thần không nói gì, sau một hồi lại chai rượu trong tay uống cạn.

Trong nháy mắt người con trai như hiểu ra điều gì, lộ ra ý cười sâu kín, hắn nhìn Triệu Thần, giọng nói lẳng lơ như trong điện thoại.

“Vị Tiểu ca này, tìm chúng tôi có chuyện gì?”

Kia ngữ điệu kia khiến Triệu Thần không thoải mái, cậu nhin những ác cảm xuống đáy lòng, không nhìn người con trai đó, nhìn Triệu Tinh nói.

“Về nhà.”

Triệu Tinh vẫn tự cổ tự mà cúi đầu uống rượu như trước, người con trai thu cánh tay còn đang khoác trên cổ Triệu Tinh về, nhẹ nhàng chống cằm, ánh sáng ngọn đèn từ trần nhà chiếu xuống, dừng lại trên tấm thủy tinh tối màu, vỡ thành muôn vụn tia sáng.

“Tiểu ca, cậu đừng hung dữ như vậy, A Tinh mấy ngày nay đủ thương tâm, lúc nào cũng uống rượu...”

“Đây chuyện nhà của tôi với anh ta, có thể phiền anh cầm miệng được không?”

Nửa câu nói của người con trai còn chưa hết đã bị Triệu Thần hung hăng cắt ngang, Triệu Thần ánh mắt thẳng tắp nhìn thẳng về đối phương, người con trai nhất thời im miệng. Triệu Tinh lúc này đẩy người con trai một cái, nói rằng:

“Ian, cậu hãy đi trước đi, biểu diễn cũng sắp bắt đầu.”

Người con trai le lưỡi, cười cười với Triệu Thần, liền đứng dậy dời đi. Trong bar thứ âm nhạc inh tai nhức óc bắt đầu vang lên, nhưng giữa không khí mặt đối mặt giữa hai người này lại giống như chìm vào yên tĩnh. Triệu Thần nhìn Triệu Tinh, trong lòng dấy lên những cảm xúc ngổn ngang phức tạp, thất vọng, khổ sở, xấu hổ và giận dữ và nhiều hơn thế, nhiều mức ngay cả bản thân cậu cũng cảm thấy không rõ ràng. Cậu nhìn Triệu Tinh uống hết chai này đến chai kia, một cổ phần nộ nổi lên trong lòng. Triệu Thần vươn tay đoạt lấy chai rượu trong tay Triệu Tinh, ngữ khí mang theo trào phúng mà không biết.

“Nguyên lai cuộc sống mấy ngày nay của người là như thế này, ha ha, Triệu Tinh, người có biết mẹ sẽ thất vọng nhiều như thế nào không, người như thế nào lại biến thành như thế này?”

Triệu Tinh ngẩng đầu nhìn Triệu Thần, ánh mắt thâm thúy như hắc động.

Anh nói.

“Bộ dạng của anh làm sao?”

Tất cả những chuyện từng phát sinh nhanh chóng đảo lại trong đầu Triệu Thần, những món quà sinh nhật, những năm thật cẩn thận mà che chở quan tâm, những cái khẩu thị tâm phi, còn có nụ hôn mang theo tuyệt vọng đêm đó, Triệu Thần nhắm mắt lại, lý trí tại trong nháy mắt biến mất hầu như không còn.

“Người thật là làm cho ta cảm thấy ghê tởm.”

Ngay khi chính miệng Triệu Thần nói ra câu kia liền hối hận, mặt của người kia vì phần nộ mà trở nên đỏ bừng, cậu không chịu yếu thế mà nhìn chăm chăm Triệu Tinh, nhìn đến khi chai rượu trong tay người kia chậm chậm buông ra, nhìn khóe miệng người kia giãn giãn, cuối cùng chỉ cô đơn cười. Triệu Tinh đi khỏi ghế, lảo đảo nghiêng ngả lại từng bước một kiên định mà đi đến trước mặt Triệu Thần, anh nhìn Triệu Tinh, hỏi.

“Anh đáng ghê tởm đến thế sao? Anh yêu em thực sự khiến cho em ghê tởm sao?”

Triệu Thần cảm thấy trong họng mình có cái gì đó chặn lại, cậu hé môi muốn nói, lại chỉ có thể phát ra một thanh âm khô khốc. Triệu Tinh nhìn chăm chú vào Triệu Thần, chân của anh bỗng nhiên mềm nhũn, cơn say chéch choáng, cả người đổ ập vào Triệu Thần. Trong giây phút Triệu Tinh ngã xuống, Triệu Thần nghe thấy lời cuối cùng Triệu Tinh nói với cậu.

“Dì? Anh vốn không phải con của dì.”

End Chap FIN 1.

7. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#14.

Đã từng nghe, cuộc sống là tốt đẹp, bởi lẽ có vô số chuyện vui vẻ bất ngờ bạn sẽ gặp được trên đường đời.

Nhưng mà sự thật là, cuộc sống giống như một cánh đồng hoang vu trải dài, chúng ta chỉ có thể thật cẩn thận mà bước đi, bạn vĩnh viễn không biết kế tiếp sẽ mắc bẫy chỗ nào.

Mãi đến thật lâu về sau, Triệu Thần vẫn nhớ rõ đêm đó, cậu không biết cuộc đời vì đêm kia mà gặp chuyện sai lầm (? ta chém a

), đêm hôm đó tất thấy những chuyện về người thân trong gia đình bỗng nhiên tan rã. Khi cậu đỡ Triệu Tinh say rượu giống như đang đứng giữa ngã tư đường đời, sức nặng trên vai tựa như cậu gánh nặng cậu đặt cược với cuộc đời, một bước đi nhầm, mãi mãi thất bại. Đến khi hai người về nhà, đêm đã khuya. (Cái đoạn này khó hiểu quá!)

Triệu Thần lấy chìa khóa mở cửa, đèn trong phòng khách vẫn sáng, cậu gian nan đỡ Triệu Tinh vào nhà, thấy mẹ đang ngồi ở phòng khách chờ bọn họ.

Ánh mắt Triệu Thần có chút kinh ngạc, mẹ Triệu thì lắc đầu, hít một hơi.

“Mẹ muốn gặp con một chút xem hai anh em con phá cái gì mà lại trở thành kì quặc như thế.”

Mẹ Triệu nói khiến Triệu Thần nhất thời trầm mặc, cậu đặt Triệu Tinh trên sofa, bản thân ngồi bên cạnh. Mẹ Triệu không có nhìn Triệu Thần, vươn tay rót một chén trà đặt trước mặt cậu.

Trong lúc nhất thời phòng khách an tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở của ba người, lúc lâu sau, Triệu Thần hỏi.

“Mẹ, Triệu Tinh không phải do mẹ sinh ra đúng không?”

Nghe thấy Triệu Thần chợt đặt câu hỏi, kinh ngạc nháy mắt hiện lên trên mặt mẹ Triệu, bà nhìn Triệu Thần, lại nhìn nhìn Triệu Tinh đang ngủ say trên sofa, cuối cùng mỉm cười gật gật đầu.

“Nhưng mà, nó vẫn là anh con không phải sao?”

Triệu Thần ngẩng đầu, khuôn mặt như giăng tơ.

“Mẹ, vì sao lại không cho con biết?”

Mẹ Triệu đặt chén trà sang một bên, bà nhìn Triệu Thần, ánh mắt mang theo một tia hoài niệm, giống như xuyên qua năm tháng nhìn về khung cảnh xa xôi ngày ấy.

“Nói cho con biết, con sẽ sớm sinh mâu thuẫn với nó?”

Triệu Thần muốn mở miệng, nhưng biểu tình của mẹ lại khiến cho cậu buông tha ý định ấy, cậu biết hiện tại không thể hòa hợp cùng nhau, nếu ngay từ đầu cậu đã biết Triệu Tinh không phải anh ruột của mình, như vậy kết cục của bọn họ sẽ thành như thế nào?

Nhưng mà trên đời này không có chữ “nếu”, cho nên Triệu Thần không thể biết đáp án. Triệu Thần đan tay vào nhau, nhẹ nhàng vùi trán vào giữa hai bàn tay, mẹ vẫn còn tiếp tục nói.

“Còn nhớ năm cha con gặp chuyện không may kia không? Đó là tai nạn xe cộ liên hoàn, gặp nạn cũng không chỉ một mình cha con, còn có cha mẹ của Triệu Tinh.” Mẹ Triệu hít một hơi, ánh mắt dần dần xa xôi, “Khi nhìn thấy đứa nhỏ, mẹ có một loại cảm giác thật kì quái, giống như thấy được bóng dáng của cha con, ba người bọn họ là dùng sinh mệnh của mình để đổi lấy tính mạng nó, khi đó mẹ liền hạ quyết định, mẹ muốn tự tay nuôi nó lớn, có lẽ nó là sinh mệnh tiếp nối của cha con.”

Mẹ Triệu nhìn Triệu Tinh, khóe miệng dần dần hiện ra một tia mỉm cười.

“Đứa nhỏ này tính tình bướng bỉnh, đối với cái gì cũng chống đối, nhưng mà mẹ biết nó muốn hòa hợp với chúng ta, muốn dung nhập vào gia đình này, mẹ thấy nó ngốc ngốc vụng về muốn hảo hảo ở chung với con,

muốn lấy lòng mẹ, tâm tưởng của trẻ nhỏ không được phép bị kích động, cho nên nó là anh con, là anh trai con. Mẹ nghĩ nếu ba ba của con còn sống, cũng sẽ hy vọng mẹ làm như vậy.”

Triệu Thần quay đầu, dưới ánh đèn, mẹ vẫn trước sau như một ôn nhu, bà nói.

“Tiểu Thần, mẹ không biết các con đã xảy ra chuyện gì, Triệu Tinh vì cái gì lại nói ra chuyện này, nhưng con phải nhớ kỹ, chúng ta là người một nhà, người một nhà vĩnh viễn sẽ không tách.”

Người nhà sao? Trong lòng Triệu Thần nổi lên cảm xúc cậu không biết tên, như là mê mang, như là mỗi một, nhiều loại cảm xúc đan xen chồng chéo dâng lên. Cậu gật gật đầu với mẹ, nhẹ nhàng mà “Vâng” một tiếng.

Đưa Triệu Tinh đỡ lên giường nằm xong, Triệu Thần cảm thấy trên người toát ra một tầng mồ hôi, không khí giữa hè cho dù là ban đêm cũng vẫn đặc sệt ẩm thấp như vậy. Mẹ đã về phòng nghỉ ngơi, Triệu Thần ngồi ở bên giường, không bật đèn trong phòng, chỉ có ánh đèn hiu hắt của tiểu khu chiếu từ cửa sổ vào.

Ngọn đèn an tĩnh dừng lại trên mặt Triệu Tinh, cậu chăm chú nhìn Triệu Tinh đang say giấc, hô hấp lúc trước vì say rượu mà đục đục giờ cũng nhẹ nhàng hơn, một tiếng một tiếng giống như nhịp đập của đêm khuya, khuôn mặt quen thuộc kia, mỗi một tác mỗi một phân, cũng đã bị thời gian tạc vào trí nhớ, như thế nào cũng không xóa được.

Giữa bất tri bất giác, Triệu Thần vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng đụng vào má Triệu Tinh. Mãi đến giờ này khắc này, cậu rốt cục thấy rõ tình cảm trong lòng của người kia, đó không chỉ có liên quan đến thân tình, còn có nhiều hơn, tình cảm nóng bỏng đến mức muốn đem đối phương nhập vào trong cơ thể.

“Ta nên làm gì bây giờ?”

Không có ai biết đáp án, thanh âm tựa như mưa rơi nhanh chóng tiêu tán trong gió đêm, là cơn gió hè nóng cháy mà ẩm ướt.

Triệu Thần chậm rãi nhắm mắt lại, thời gian vào giờ khắc này tạm dừng cước bộ, năm tháng bọn họ bên nhau biến thành những con đường nhỏ chằng chịt, dọc theo những con đường uốn lượn ấy, Triệu Thần lại một lần nữa đi đến con sông rực rỡ trong mơ.

Đứng ở trước con sông, hình bóng kia vẫn cứ chờ đợi cậu như cũ. Cậu muốn tới gần, nhưng mà vô luận có tiến về phía trước như thế nào, cậu cũng cách xa người kia một đoạn không ngắn, giống như có đến hết đời cũng không thể vượt qua.

Rốt cục vào thời điểm giấc mơ sắp chấm dứt, người kia xoay người, là dung nhan mà cậu vẫn quen thuộc. Ánh mắt của người ấy thâm thúy mà nhìn cậu, mở miệng, không tiếng động mà nói với cậu:

No matter how hard it is, time is still going on and everything will be alright.

Bất luận là thế nào, thời gian trôi đi tất cả sẽ ổn.

Sau đó thả người nhảy, thân ảnh kia rơi vào giữa bóng nước vĩnh hằng.

End Chap FIN 2.

8. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#15.

Ngày nào đó trời còn chưa có sáng, Triệu Thần đã rời khỏi nhà. Đi trên đường vào buổi sáng sớm, bầu trời giống như sắp phun trào muôn ngàn tia trắng bạc, Triệu Thần ngẩng đầu, cái nóng của ngày hè cho dù sau một đêm mặt trời biến mất cũng không giảm bớt, ẩm ướt mà oi bức.

Cậu nhớ tới một trang web đã từng xem qua, trên đó viết, nếu trên thế giới này thực sự a có thần đèn Aladin thì tốt rồi, bạn sẽ chọn ước nguyện gì?

Triệu Thần thở ra một hơi, không khí oi bức vây quanh cậu.

Nếu thật sự có thể nguyện ước, như vậy thì hãy để tôi biến mất, đi đến nơi nào đó không còn buồn chán nữa.

Trở lại trường học, Triệu Thần không còn tâm tình để tiếp tục làm luận văn, cũng may lúc trước đã cùng Lê Vân làm dàn ý sơ lược, chỉ còn lại phần kết, nếu không cậu cảm thấy ngày mai trên báo nhất định sẽ có tin “Nam sinh viên chịu nổi áp lực, nhảy lầu tự sát”.

Nghĩ đến đây, Triệu Thần khoe miệng kéo theo một tia cười khó coi, toàn bộ thân hình nằm bò trên mặt bàn. Cậu vươn tay cầm di động ở trước mặt lên, cùng lúc tin nhắn của Van hiển thị trên màn hình.

Van:” Freddie, tớ đột nhiên cảm thấy chuyện của cậu thật giống với thể loại đam mỹ cầu huyết nào đó... Không, phiên bản của cậu còn cầu huyết phức tạp hơn thế nữa.”

Triệu Thần cảm thấy không có tinh thần nên đáp trả bằng một câu “Đi chết đi”.

“So tell me how to do with it Give me a little tip professor “ hiện trên điện thoại, Van giống như đan tự hỏi chính bản thân mình, cũng không có nhấn tin đáp trả. Triệu Thần ngồi dậy, tựa lưng vào ghế, cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, những tầng mây tựa như sóng cuộn quay cuồng trên bầu trời thành phố, lại một trận to mưa đầu hạ sắp tới.

Mãi thật lâu sau đó, cái mệt mỏi dần dần lan tỏa, di động rung lên làm cậu tỉnh giấc.

Van: “Fredie, kỳ thật đáp án hôm trước tớ sẽ nói cho cậu biết, hết thầy quyền quyết định là ở bản thân cậu, tiếp nhận hay không tiếp nhận, sau khi tiếp nhận thì sẽ đối mặt với xã hội và người thân trong nhà cậu ra sao, cậu có thể sống chết đến cùng với anh cậu, nhưng người anh trên danh nghĩa của cậu có cùng đối mặt với những chuyện này không? Nếu mẹ cậu đối với các cậu tỏ vẻ không hiểu thậm chí là phản đối, cậu có thể chống đỡ được không, nói chung cậu có thể tưởng tượng được tất cả những gì cậu sẽ phải đối mặt? Còn có quan trọng nhất, là người chính mình, cậu đối với anh ấy, rốt cuộc là muốn như thế nào?”

Đối với cậu, Triệu Tinh, muốn như thế nào? Triệu Thần ngơ ngác mà màn nhìn di động, mới đêm qua cậu mới xác minh bản thân mình với Triệu Tinh có một loại khát vọng vượt qua cả tình anh em, nhưng mà đem tất cả trở về hiện thực, cậu có thể đối mặt với những khó khăn tiếp theo sao? Nếu mẹ phản đối, bọn họ sẽ phải làm gì?

Triệu Thần nhớ tới đêm đó ở quán Bar, người con trai xinh đẹp kia, trong lòng cậu dâng lên một nỗi không tự tin đối với tương lai mịt mờ, nếu cùng với nhau, cậu và Triệu Tinh có thể đi được bao nhiêu, rất xa? Cậu biết mình cho tới bây giờ không phải là người dũng cảm, đối với chuyện tình cảm kinh hãi thế tục này, cậu càng sợ hãi hơn nữa.

Van: “ Fredie, cùng với anh cậu hảo hảo nói chuyện, rất nhiều chuyện không phải cậu muốn trốn tránh là sẽ trốn được, đừng để chuyện này phá hỏng các cậu.”

Tin nhắn thứ hai của Van nhanh chóng được gửi đến, Triệu Thần nhìn thấy mấy chữ kia, rơi vào trầm tư.

Love or not love, and how to love, all those are still questions which don't even have an answer.

The boring and worrying life.

Đến lúc Triệu Thần nhận được điện thoại của Triệu Tinh, đã là vài ngày sau đó. Bầu trời thành phố vẫn cứ nhiều mây như trước, càng lúc càng giống cái lồng hấp khổng lồ. Sau khi rời quán cơm, đang ở nhiệt độ thấp bước ra nơi cực nóng, khiến Triệu Thần cảm thấy giống như bị trúng một đám đùng chỗ hiểm. Tiếng di động trong túi quần vang lên, cậu lấy điện thoại ra, vào thời khắc cuộc gọi được kết nối, tiếng nói của Triệu Tinh truyền tới.

“Chúng ta, nói chuyện được không?”

Mấy ngày nay cậu tận lực quên đi chuyện đó, trong nháy mắt mọi thứ lại trở về với kí ức, giống như Van nói, rất nhiều chuyện không phải cứ muốn tránh là tránh được.

Trong điện thoại hai người trầm mặc, Triệu Thần đứng tại chỗ, những khí nóng chung quanh bỗng nhiên rời xa cậu, cậu máy móc mà giữ di động, thật lâu sau nhẹ nhàng trả lời một tiếng.

“Hào.”

Tiếng Triệu Tinh trong điện thoại hỏi thật cẩn thận:

“Kia xế chiều hôm nay, Hoa Kiều thành?”

“Hào.”

Ngồi trên xe Bus đến phố Hoa Kiều, bởi vì không phải cuối tuần lại là gần hai giờ chiều, cho nên cũng không có nhiều người. Ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Triệu Thần nhìn ngoài xe, xe đi khỏi vùng ngoại ô, bị những tòa nhà cao tầng san sát nhau bao vây, xa hơn là bầu trời màu xám tro. Gió hè luân qua kẽ hở của ô cửa sổ mà len vào, đó là hô hấp của mùa hè, cực nóng mà ôn nhu.

Tới quảng trường phố Hoa Kiều, Triệu Tinh đã ngồi trên ghế đá cạnh Starbucks chờ cậu. Triệu Tinh thấy Triệu Thần đi tới chỗ mình, anh đứng lên muốn vẫy vẫy tay tựa như bao lần trước, tay giơ lên rồi dừng lại

một chút, cuối cùng dừng lại trước ngực rồi lại buông xuống. Triệu Tinh nhìn Triệu Thần, che dấu xấu hổ mà cười cười, nói rằng.

“Hắc.”

Đó là một Triệu Tinh đã trút bỏ một thân kiệt ngạo cùng bất cần đời, trong mắt ẩn chứa tình cảm nồng cháy khiến Triệu Thần theo bản năng muốn chạy trốn. Cậu nhìn Triệu Tinh, cước bộ dừng lại. Triệu Thần nhớ tới cái cảnh không ngừng lặp lại trong mơ kia, trong giấc mơ con sông dài vắt ngang, giống như khoảng cách khoảng mười bước ngăn ngủ giữa Triệu Tinh và cậu lúc này, cuối cùng cả đời cũng không thể nào vượt qua.

Nhưng chúng ta sẽ cùng nhau đi qua nơi đây, chính bởi thế chúng ta sẽ mãi nhớ khoảnh khắc này.

Memory will be eternal.

END CHAP FIN 3.

P/s: với tốc độ này chắc là sẽ hoàn được Nhiệt Phong trước khi sinh nhật wp. Nhưng mà ta lười a

9. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#16.

“Chúng ta đi xem phim được không?”

Triệu Tinh hỏi như vậy, Triệu Thần nhìn người kia, cậu cảm thấy bản thân mình dường như có rất nhiều lời muốn nói muốn hỏi, nhưng đến giây phút này cái gì cũng không thể nói ra, cuối cùng cậu gật gật đầu đi về phía Triệu Tinh.

Buổi chiều 3 giờ, đang là giữa ngày, rạp chiếu phim chỉ có vài bóng người ít ỏi, một bộ phim của Anh. Trong rạp phim bật điều hòa, quang cảnh trong trẻo lạnh lùng khiến Triệu Thần cảm thấy mùa đông như đang đến gần. Cậu nhìn ba diễn viên vật lộn tranh đấu, cuối cùng dựa sát vào nhau ngồi bên bờ biển, gió thổi qua đại dương đến bờ bên kia, giống như cũng thổi qua bên cạnh cậu. Cho dù có chết tình yêu cũng không thay đổi sao, Triệu Thần nhắm mắt lại, một bàn tay nóng rực phủ lên bàn tay cậu. Cậu nghiêng đầu, Triệu Tinh vẫn nhìn màn ảnh không dời mắt, chỉ là một bàn tay thật cẩn thận bao trùm lên tay phải Triệu Thần, nóng rực như một nụ hôn.

“Lần đầu tiên xem phim với em a.”

Khi bộ phim kết thúc, những dòng chữ phụ đề chậm rãi chạy trong tiếng đàn dương cầm, trong thoáng chốc Triệu Tinh nói một câu như vậy, Triệu Thần không có nghe thấy, đợi đến khi cậu ngẩng đầu nhìn hướng đối phương, người kia đã muốn đứng dậy. Hai tiếng rưỡi xem phim, Triệu Thần không nhớ được nội dung của nó, thứ duy nhất cậu cảm thấy là mọi thứ trong đầu rối tung, rất nhiều thứ vụn vặt quẩn lại một chỗ, cậu mờ mịt không rõ mà cũng không muốn làm rõ. Độ ẩm bao bọc trên bàn tay cậu, khiến cậu khó hiểu lại thêm một phần quẩn luyến

Nếu thời gian ngừng lại thật tốt.

Ra khỏi rạp chiếu phim, sắc trời có chút ám trầm, thành thị bắt đầu dần dần đi vào hoàng hôn. Đèn đường từ xa xa bắt đầu theo thứ tự vui vẻ sáng lên, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nhạc vui thú chung quanh quảng trường. Triệu Thần lại nhìn đến phía xa, kia là địa phương đại diện cho thế gian ngây thơ vui vẻ, những ngọn đèn chiếu xuống làm khung cảnh rực rỡ như trong mơ. Giữa lúc đi, cậu nghe thấy Triệu Tinh nói.

“Vào công viên một chút đi.”

Triệu Thần gật gật đầu, đây là lần đầu tiên cậu tới chỗ này, cậu không biết đến khi nào thì có lần sau, đến bao giờ.

Is it just a dream.

Đi trên con đường nhỏ trong công viên, bên cạnh là một hồ nhân tạo thật lớn, gió hạ thổi qua rừng cây tươi tốt, như là sóng biển vô bờ mênh mông. Triệu Thần xoay người, những ánh đèn chiếu xuống mặt hồ, chập chờn lay động vỡ tan trên nước, giống khung cảnh trong mơ. Hắn cậu nhìn Triệu Tinh đi phía trước, dần dần nhân ảnh kia như nhập vào thân ảnh trong cơn mơ của cậu.

Trong giấc mộng đó, kia là nhân ảnh cậu mãi mãi không có cách nào đuổi theo, giống như cậu và người ấy bây giờ.

“Anh...”

Dưới bầu trời, những vòng sáng rực rỡ phát ra ánh hào quang, thông thả xoay tròn, giống như vòng số mệnh vĩnh viễn không bao giờ ngừng quay.

Triệu Thần nhìn về Triệu Tinh, mở miệng. Đây là lần đầu tiên cậu dùng cách xưng hô này mà gọi người kia, sau này và mãi mãi, đến khi sinh mệnh cậu chấm dứt, cậu muốn sẽ dùng cách xưng hô như trước với Triệu Tinh. Triệu Thần che ngực, trái tim kịch liệt đập mạnh, cậu biết thứ đó là của cậu, là tình cảm mãnh liệt không cách nào không chế.

Nhưng mà vô luận phần tình cảm này có tốt đẹp bao nhiêu, sẽ nóng cháy, nó sẽ làm đảo lộn cuộc đời của cậu, như vậy cậu thà rằng bỏ qua.

Phải trả giá, bọn họ khó trả nổi, bởi vì cổ tích mãi là cổ tích, hiện thực vĩnh viễn là hiện thực.

Như vậy, sẽ tốt với họ hơn.

Triệu Tinh đứng ở bên hồ, dần dần quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn Triệu Thần, nhìn đầy trời ánh sáng trong mắt của cậu, đến khi cậu chậm rãi nói rằng:

“Anh, chúng ta chỉ làm anh em có được không?”

Giờ đêm xô tới, mang theo hơi lạnh, Triệu Tinh dừng ánh mắt trên người Triệu Thần không mở miệng, mọi âm thanh của thế giới giây phút này bỗng biến mất, thật lâu sau đó, khi bóng đêm trầm tĩnh đã bao phủ, anh nói:

“Hảo.”

Trái tim giữa đột nhiên giống như mất đi thứ gì đó, ngay cả nhịp đập cũng ngừng, tất cả mọi hoạt động của thân thể đình trệ. Triệu Thần cảm thấy bản thân mình không có cách nào chịu đựng thêm được nữa, cậu cố gắng khiến cho bản thân mình phải nhìn Triệu Tinh, cậu nhìn người kia, vẫn đôi mắt ấy nhìn cậu, tình cảm ấy không hề yếu đi phần nào, mà sự đình trệ lại bị phóng đại hơn

“Kia, ta về trước trường học?”

“Hảo.”

Triệu Thần cơ hồ là chạy trốn khỏi hồ nước công viên, cậu đứng ở trạm dừng xe bus, từng ngậm từng ngậm mà thở dốc, nhưng không khí đó vẫn chưa rời xa cậu, cậu như chìm vào nước mà không có cách nào bắt được điểm tựa.

Ngồi trên xe bus, mưa to mưa tầm tã, mang theo khí thể hủy diệt tất cả, cả phố Hoa Kiều cũng bị ngăn cách lại phía sau. Triệu Thần quay đầu lại, trong tầm mắt chỉ còn lại màn mưa vô tận. Cậu nhét tai nghe vào lỗ tai, muốn niêm phong giây phút này thật kín, nhưng mà vô luận là bài hát nào, đều khắc tạc thêm trống rỗng vào trái tim.

Tonight you fall in love.The star they lead you back to us.Tonight you fall in love,In love

Cậu tìm được tình yêu, lại làm mất ngôi sao chỉ đường, cho nên cậu yêu lại đánh mất chính bản thân, không có ngày về.

Nhưng mà thế giới này chính là như vậy, tất cả mọi người vì bản thân mình mà cố chạy, cậu chính là một kẻ nhỏ bé trong số đó, không có ai biết ai, thời gian cũng sẽ không vì ai mà dừng lại.

Đêm nay, mưa to lại một lần nữa gột sạch thành phố, đến tận khuya Triệu Tinh mới trở lại nhà, khi anh đẩy cửa ra, thấy mẹ đang ngồi ở trên ghế sa lông chờ anh. Phía bên kia thành phố, Triệu Thần không biết mình ngồi bao lâu, đợi đến khi cậu bị nhân viên xe bus thức tỉnh, cậu mới biết mình đã đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

“Cậu trai trẻ, đã đến điểm cuối.”

Trong tiếng nhắc nhở thiện ý của nhân viên phục vụ, Triệu Thần nhìn chăm chú vào màn mưa lớn ở bên đầu, trong lòng giật mình.

Nguyên lai, đã là điểm cuối.

End Chap FIN 4.

p/s: bị đau NÒNG!!!!!!!!!!!!!!

Mới cách đây vài hôm ta mới phát hiện, thì ra đồng chí người Hàn duy nhất có trong friend list của ta là một GB cute có fan ở Thái (Tuy là cp đã chia tay). Hự, ta với đồng chí này nc vài lần, cơ mà khi ta nói ” I Like Gay” thì đồng chí chỉ like mà ko nói gì T.T. Trời ạ ai mà biết, cứ tưởng là fan boy nhà SJ chứ. Biết quá muộn.

Thực ra thì người này rất là hay đăng pic mang tính chất tự sướng lên face, cho nên ta cũng có nghi ngờ tính hướng, nhưng mà ai ngờ đâu!!!!!!!!!!

10. Chương 9

#17.

Will the love last forever.

Đèn phòng khách tỏa ra một màu ấm cúng, mẹ Triệu nhìn Triệu Tinh một thân mưa dầm đến suy sụp tinh thần, nhẹ khẽ lắc đầu.

“A Tinh, thay quần áo đi, sau đó chúng ta tán gẫu một chút.”

Triệu Tinh không có mở miệng, hai người không có nói qua nói lại, cuối cùng anh gian nan mà cất bước, cuối cùng cũng về tới phòng của mình. Đến khi Triệu Tinh thay xong quần áo trở lại phòng khách lần thứ hai, đã là hơn mười hai giờ đêm. Mẹ Triệu đang ngồi ở trên ghế sa lông, trong tay cầm một quyển sách chờ anh.

Thấy Triệu Tinh đến gần, mẹ Triệu mở cuốn sách trong tay, những bức ảnh ố vàng xuất hiện lần lượt, trình ra trước mắt hai người.

Mẹ Triệu chỉ vào một bức ảnh trong số đó, hỏi Triệu Tinh:

“Người ta khi già, thì luôn thích xem lại những đồ vật cũ, con xem, khi con còn bé tất cả đều là biểu hiện thế này, chụp ảnh cũng chẳng cười chút nào.”

Trên ảnh chụp là hình Triệu Tinh khi còn bé với gương mặt cứng đờ, cẩn trọng trước ống kính, mẹ Triệu yêu thương vuốt ve bức ảnh, tiếp tục hỏi:

“A Tinh, con tới gia đình này đã bao lâu rồi?”

Triệu Tinh cắn cắn môi, trả lời.

“15 năm.”

“15 năm.” mẹ Triệu hít một hơi, “Đúng vậy, 15 năm, thời gian chồng ta ra đi, cũng là thời gian bố mẹ con qua đời hơn 15 năm.”

Khi nói chuyện, mẹ Triệu nhìn về phía Triệu Tinh đang cúi đầu.

“A Tinh, còn nhớ rõ lúc ta đón con đến đây, ta nói với con gì không?”

Triệu Tinh không trả lời, anh cúi đầu, cả người trầm mặc giống như một pho tượng. Ngọn đèn an tĩnh mà chảy xuôi, mẹ Triệu lại dời ánh mắt về cuốn Album, nàng bà chậm rãi lật giở, khiến quyển sách phấp phất thanh âm “ sột soạt”

“Đi theo a di đi, về sau chúng ta chính là người một nhà.”

Bỗng nhiên, động tác của mẹ Triệu dừng lại, dừng lại ở trang giấy có hình chụp chung, bà, Triệu Tinh và Triệu Thần, ba người chụp chung một tấm ảnh.

“Tấm hình này như là vừa mới chụp, con, A Thần còn có ta, ba người thiếu ai cũng không được, như vậy tựa vào nhau mới là gia đình, A Tinh, con hiểu không?”

Triệu Tinh ngẩng đầu nhìn về phía mẹ Triệu, trong mắt ánh lên cảm xúc muốn nói lại thôi, sau đó anh gật đầu, ậm ừ một tiếng.

Mẹ Triệu đặt cuốn Album lên bàn trà, xoay người, nói tiếp.

“Hai đứa con với A Thần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Con... A di...”

Trước ánh nhìn chăm chú của mẹ Triệu, Triệu Tinh muốn trả lời, nhưng mà không biết làm cách nào có thể mở lời, ánh mắt kia dịu dàng như lúc hai người mới gặp nhau, khiến Triệu Tinh tựa hồ muốn lánh tránh.

“Con thích A Thần?”

Mặc dù là một câu nghi vấn, nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

Triệu Tinh cảm thấy trái tim mình, khi mẹ Triệu nói ra câu kia bỗng nhiên ngừng lại, đã từng nghĩ qua vô số lần về chuyện này, khi nó thực sự xảy ra, anh mới biết rằng mình vẫn sợ hãi.

“A di... Thực xin lỗi...”

Một bàn tay mang theo hơi ấm áp như trong trí nhớ, giống như khi còn nhỏ đã đỡ mình ngủ, mềm nhẹ mà vuốt ve tại trán của mình, Triệu Tinh nhắm mắt lại, thanh âm của mẹ Triệu tựa như trong giấc mơ xa vời vọng đến.

“A Tinh, ngày đó sinh nhật con 18 tuổi, a di nói với các con, các con đã lớn rồi, sau này làm bất cứ chuyện gì đều dựa vào chính bản thân các con, chuyện tình cảm này, nó không có đúng sai, cho nên con không phải nói xin lỗi với ta, nhưng khi con đã chọn con đường này, con nhất định phải có dũng khí mà đối mặt

với nó.”

Đáy lòng giống một sợi dây đàn căng thật căng dễ dàng bị kích thích, Triệu Tinh cảm thấy tri giác như mất hết, đáy mắt có cái gì muốn trào ra ngoài, mang theo nóng hổi, kia đến tột cùng là cái gì?

Anh ngơ ngác ngồi, thẳng đến khi bản thân rơi vào cái ôn ảm áp, hương vị quen thuộc kia một lần nữa vượt qua thời gian mà vây lấy mình, Triệu Tinh run rẩy mà gọi lên một chữ.

“Mẹ...”

Trả lời anh chính là tiếng vang của mưa đang ầm ầm trút xuống ngoài khung cửa sổ, còn giờ phút này vây quanh anh là hơi ẩm chưa từng đổi thay.

Sau một đêm mưa to tầm tã, rốt cục buổi sáng cũng ngừng lại, khi Triệu Thần mở mắt ra, ngoài cửa sổ ánh sáng buổi sớm sắc bén cắt ngang bóng đêm của thành phố, một ngày mới lại bắt đầu.

Đứng trong phòng tắm, Triệu Thần bóp tuýp kem đánh răng, lấy một ít kem, sau đó từ từ mà bắt đầu chải răng. Anh nhìn mình trong gương, khuôn mặt đỏ ửng không cảm xúc, anh muốn cười một cái, nhưng khóe miệng chỉ kéo được một độ cong cứng ngắc. Triệu Thần súc miệng, không tiếng động mà nói với chính bản thân mình, mọi thứ sẽ qua đi, tất cả rồi sẽ ổn.

Nhưng mà tận đáy lòng cảm thấy trống trải, vậy là cái gì?

Anh không biết đáp án.

Ngày nào đó, Triệu Thần cảm thấy bản thân mình như lạc mất linh hồn, bơ vơ giữa trần gian.

Ngồi trên bậc thang phòng học nơi không có khí lạnh, chung quanh không khí oi bức đặc quánh, Triệu Thần lại cảm thấy bản thân mình giống như trở lại ngày đó, cậu không nghe thấy tiếng oán giận của bạn học bên cạnh, cũng không nghe rõ giáo sư đang giảng cái gì, tất cả mọi thứ giống như trôi đi thật xa, xa đến đến mức cậu một đi không trở về. Mọi thứ, không có mối quan hệ nào với cậu.

Không có tình cảm mãnh liệt, không có hứng thú, cái gì cũng không có, thậm chí ngay cả thân thể cũng không còn là của mình. Cả ngày tâm tình hoảng hốt, Triệu Thần cảm thấy bản thân mình đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng khi cậu nghĩ lại rút cuộc mình đã nghĩ những gì, lại phát hiện trong óc trống rỗng.

Cậu cúi đầu, mở ra bút kí trên mặt bàn, viết một câu, đó là câu lúc trước bản thân mình đã vô thức viết, một câu tiếng Anh.

Cậu viết.

Finally we' ll walk across the river, just as we' ll always remember the time we passed by.

11. Chương 10

Thời gian lặng lẽ không tiếng động trôi đi, đến khi Triệu Thần ngẩng đầu lần thứ hai, đã là lúc bài học sắp kết thúc.

Cậu mở Webo, đã mấy ngày nay không đăng nhập, trong nháy mắt hàng trăm tin chạy đến ào ào trước mắt. Cậu kéo xuống dưới, một cái tiêu đề hấp dẫn tầm mắt.

Nửa hạ miêu diệt mị: Cuộc sống từ bao giờ lại trở nên khó khăn như thế?

Khi nào thì cuộc sống đột nhiên thay hình đổi dạng, những thứ bên cạnh mình đảo mắt một cái đã không còn bên cạnh mình.

Triệu Thần nhớ tới ngày nào đó, câu nói cuối cùng của Lê Vân, “thời gian sẽ không chờ anh.”

Nhưng mà thứ duy nhất trên đời này có thể xoa dịu tất cả đó là thời gian, có lẽ đến một ngày nào đó cậu cùng Triệu Tinh sẽ lại trở về vị trí cũ.

Một lần nữa lại vô thức mất đi ý thức, di động trên bàn đột nhiên lại rung lên, Triệu Thần cầm lấy di động, trên màn ảnh hiển thị tin nhắn của Van đã lâu không liên lạc.

Van: “mấy ngày nay bị kéo đi học quân sự, thiếu chút nữa chết ở nơi đó, cậu gần đây thế nào, chuyện với anh trai giải quyết làm sao?”

Mà vấn đề này, Triệu Thần không biết phải trả lời như thế nào, cậu nhìn di động lâm vào trầm mặc. Đến khi ăn cơm xong, nằm trên giường của kí túc xá, lại một lần nữa lấy điện thoại ra nhìn màn hình, Triệu Thần nhấn xuống, nhấn một câu hỏi:

“Van, một người nếu thất tình sẽ có cảm giác như thế nào?”

Mấy phút đồng hồ trôi đi, cậu nhận được tin nhắn đáp trả của đối phương.

Van: “cậu làm sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này?”

Vì cái gì hỏi như vậy, Triệu Thần nhìn câu trả lời của Van, mơ hồ dâng lên như bỗng nhiên lồng ngực bị đào một cái động.

Rõ ràng đã giải quyết xong mọi chuyện đối với người kia, vì cái gì bản thân mình vẫn còn mờ mịt như thế, vì cái gì mình lại sợ hãi sẽ nhìn tên mà nhớ đến người đó? Vì cái gì cuộc sống trong nháy mắt mất đi toàn bộ nhiệt huyết?

Tựa như, mùa hè sắp kết thúc.

Lúc lâu sau, Triệu Thần mới nhấc trả.

“Tớ nói tớ với anh ấy vẫn là anh em, nhưng mà hiện tại tớ không biết, tớ... Tớ không hiểu phải hình dung như thế nào, Van, tớ có lẽ sớm điên rồi.”

Triệu Thần nghiêng người, ngoài cửa sổ ánh sáng ban ngày đang dần biến mất, bóng đêm lặng yên không một tiếng động bao trùm xuống, cậu vươn tay đến nơi trống trải kia, gió đêm thổi qua đầu ngón tay cậu, mang theo cảm giác ướt át, cậu muốn là hết thấy chỉ là một giấc mộng, vậy tốt biết bao.

Di động trên giường vang lên một tiếng, Van lại một lần nữa hồi âm.

Van: “Fredie, hiện tại cậu đang trải qua cũng giống như tớ từng trải qua, lý trí nói với mình lựa chọn như vậy là đúng, nhưng trong tim lại luôn khao khát tình cảm kia, tớ nghĩ cậu đại khái là thích Triệu Tinh. Có lẽ cậu cho rằng lựa chọn của cậu đối với hai người đều tốt, nhưng Triệu Tinh đã trưởng thành rồi, anh ấy không cần người khác lựa chọn thay anh ấy, anh ấy sợ dĩ làm như vậy, hẳn là đã tự mình suy xét. Kỳ thật Gay với người bình thường khác nhau duy nhất đó là, yêu người cùng giới mà thôi. Nhưng mà thực tế có nhiều người không hiểu, cố chấp, cậu có sợ hãi cũng là bình thường.

Nhưng là Fredie, chuyện đó cũng không phải quan trọng, thứ duy nhất cậu cần hiểu rõ, là trong tương lai cậu muốn chọn một người như thế nào để đi bên cạnh cậu cả đời. Buông tha khao khát trong tim mình, đi theo khuôn phép lễ giáo, hoặc là vì khao khát trong tim mà đánh đổi một phen. Không có người nào vì yêu mà sống cả đời, nhưng nếu cả đời không có tình yêu, đó là chuyện thật đáng buồn khi còn sống. Triệu Tinh có đáng để cậu làm như vậy hay không, tất cả phải do chính bản thân cậu tìm nó. So với chuyện cứ mờ mịt, chờ thời gian xoa nhẹ vết thương của cậu, không bằng cậu tự đi tìm đáp án cho mình, bởi vì thời gian có khi cũng không phải vạn năng.”

Tự mình đi tìm, thật sự có thể tìm được đáp án sao?

Triệu Thần nhìn thật lâu vào màn hình điện thoại, giống như bỗng nhiên mất đi khả năng nói chuyện, lúc này đây cậu chưa có trả lời. Cậu nhắm mắt lại, di động từ trong tay chậm rãi trượt xuống ngực, bóng đêm rót cục xuống.

Vào đêm này, Triệu Thần lại một lần nữa đến thảo nguyên nơi đã đến vô số lần trong mộng, cả vùng trời trống trải chỉ có một con đường duy nhất kéo đến chân trời. Cậu chạy trốn về phía trước, cuối cùng đứng trước con sông đang chảy xiết kia. Mà lúc này đây, nhân ảnh kia không còn chờ cậu nữa, cậu mở mắt thật to nhìn người kia nhảy xuống dòng sông, cuối cùng nhân ảnh bị sắc màu lấp lánh rực rỡ nuốt hết.

Time will never stop.

Sáng sớm, Triệu Thần vật lộn tỉnh lại từ giấc mộng, cậu nhìn quanh bốn phía, vẫn là kí túc xá quen thuộc như trước, nhưng nhịp tim mãnh liệt nhắc nhở cậu đã mơ thấy những gì. Triệu Thần dùng tay lau mồ hôi trên trán, phát hiện mình đã là mồ hôi đầy đầu.

Mùa hè đang tại chậm rãi trôi đi, cậu ần ần cảm thấy, có vài thứ quan trọng với bản thân cũng theo mùa hè rời xa cậu.

Ngày nào đó, Triệu Thần không lên lớp, cậu bỗng nhiên rất muốn lần theo trí nhớ gắn liền cậu với Triệu Tinh, lại đi một lần. Cái loại cảm giác này tới đột nhiên, cậu không biết vì cái gì, trong khi cậu còn chưa nghĩ ra, cậu ngồi trước vườn trẻ ngày trước.

Nửa giờ sau, Triệu Thần đứng trước cổng vườn trẻ. Trước mắt, vườn trẻ đã rực rỡ hẳn lên, hẳn nhìn quanh thân ngã tư đường đã hoàn toàn thay đổi, lại nhìn những ngôi nhà quen thuộc phía xa, những tờ ố vàng kí ức mở ra trước mặt cậu.

15 năm trước, ràng buộc của cậu và Triệu Tinh bắt đầu từ nơi này.

Cậu lần theo kí ức trong đầu chậm rãi bước về phía trước, lần đầu tiên gặp Triệu Tinh ở đây, lần đầu tiên đánh nhau với Triệu Tinh, lần đầu tiên thấy có người khi dễ Triệu Tinh cậu dũng cảm đối đầu, lần đầu tiên trong văn phòng vì Triệu Tinh mà nói dối thầy giáo... Ký ức giống thủy triều từ trong lòng trào dâng, Triệu Thần đi qua trường tiểu học, đi qua quảng trường ngày lễ, đi qua công viên trò chơi mà mẹ đã nhiều lần nói muốn đưa hai đứa đi nhưng chưa bao giờ đặt chân đến, cuối cùng cước bộ của cậu dừng lại dưới lầu Bar “Hoán đổi”, chính ở nơi đây, mối quan hệ của cậu và Triệu Tinh không bao giờ được trở lại như lúc trước.

12. Chương 11

#19.

Bây giờ là khoảng 6h chiều, trên đường người đi tới tới lui lui, Triệu Thần đứng ở dưới lầu, cậu nhìn tòa nhà không thu hút lắm kia, ký ức ngưng hẳn ở tại nơi này, cái kia đêm mà cậu và Triệu Tinh rút cuộc không bao giờ vẫn hồi. Triệu Thần hít một hơi, một thân ảnh ăn diện gọn gàng dừng cước bộ trước mặt cậu, xa xa mà đánh giá cậu.

Triệu Thần nhìn lại, cái người trang điểm tinh xảo mi thanh mục tú đó là một người con trai gầy, đang dùng mắt quét mình từ đầu tới chân, cuối cùng lộ biểu tình bình tĩnh đại ngộ. Người con trai hướng phía Triệu Thần đi tới, dùng thanh âm mềm mại chào hỏi.

“Hey, tôi là Ian, cậu là em trai Triệu Tinh đúng không?”

Nam tử ngữ khí mang theo khẳng định, hần mĩm cười nhìn, Triệu Thần chần chờ mà gật gật đầu, sau đó hỏi:

“Đi lên uống một ly? Quán bar bây giờ vẫn chưa mở cửa.”

Đợi khi người con trai đến gần, Triệu Thần mới nhận ra đây chính là người con trai ngồi bên Triệu Tinh hôm đó. Nhớ tới thanh âm người con trai trong điện thoại, cùng với bộ dáng xin đẹp đêm hôm đó, nội tâm của cậu theo bản năng tranh đấu, nhưng mà đối phương lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mình, hữu hảo mà vươn tay với cậu, muốn nói từ chối, lại khó hiểu mà nói không nên lời.

Trong quán Bar này, người con trai này, còn là nơi Triệu Tinh đến, cậu muốn tìm đáp án.

Đi theo Ian đi vào quán bar, đèn không bật khiến Bar “Hoán đổi” tựa như chìm vào đêm tối, Triệu Thần ngồi trước quầy Bar, nhìn Ian rất quen thuộc bật đèn trong bar, trong nháy mắt ánh sáng nhu hòa chảy xuống, cả quầy bar giống như vì sao cô độc trong vũ trụ, thủy tinh khúc xạ hàng ngàn tia sáng, trong nháy mắt tiêu tán trong bóng đêm.

“Muốn uống gì?”

Trong quầy Bar, Ian lấy ra hai cái ly, dưới ánh đèn hần mĩm cười xuất ra vài phần tùy ý cùng chân thành, Triệu Thần còn chưa mở miệng, Ian tiếp tục hỏi:

“Nhớ rất rõ Triệu Tinh nói, cậu là đứa trẻ ngoan” khi nói chuyện, Ian ngẩng đầu nhìn Triệu Thần, khoe miệng rõ ràng cong một chút, “Vậy uống soda đi.”

Chất lỏng trong suốt chạm vào đáy ly, màu trong ấy tan vỡ, Ian lấy ra một đĩa CD bỏ vào máy CD cỡ nhỏ bên cạnh quầy bar, một lát sau tiếng đàn dương cầm yên tĩnh chậm chậm trôi chảy.

Uống một hơi ly Sô đa, vị ngọt ngào lưu lại trong miệng, Triệu Thần nhìn người con trai tựa vào quầy Bar, tay phải cầm miệng ly, một đôi mắt hoa đào mang theo hơi nước nhìn không phân biệt được rõ ràng, sau đó cặp mắt ngay sau đó chuyển hướng về phía cậu.

Cậu nghe thấy nam tử lo lắng mà nói rằng.

“Cậu có lẽ rất kì quái không biết tôi vì cái gì mà biết cậu, tính đến bây giờ tôi biết tên cậu đã khoảng 5 năm.”

Triệu Thần có chút giật mình, cậu để cái ly trong tay xuống, chờ đợi đối phương tiếp tục nói.

Ian nhấp một hơi soda, hít một hơi, tiếp tục hỏi:

“Tôi biết Triệu Tinh đã 7 năm, chính trong Bar này, khi đó anh ấy còn là một sinh viên, lần đầu tiên tới nơi này, phỏng chừng cũng còn mới mẻ, đêm đó đến phiên tôi biểu diễn, sau khi kết thúc có một khách uống say động tay động chân với tôi, Triệu Tinh nhìn thấy liền qua thay tôi giải quyết, đương nhiên là dùng phương thức bạo lực.”

Ian ngẩng đầu ánh mắt hướng lên mảnh hắc ám xa xôi trên đầu, tựa như đang hoài niệm, cuối cùng biểu tình hóa thành mỉm cười.

Triệu Thần nghiêm túc mà nghe, tiếng Triệu Tinh theo ngữ khí đơn bạc của người con trai từ từ bung ra, khiến cho cái tên Triệu Tinh quen thuộc với cậu đến thế lại hóa thành xa lạ.

“Lúc ấy anh ấy cũng bị thương, tôi để cảm ơn, mời anh ấy cùng đi ăn khuya, từ đó thì quen biết. Về sau, anh thường xuyên đến Hoán đổi, mà tôi sẽ mời anh ấy uống ly rượu, hoặc là đi ăn khuya.”

Khi nói chuyện, Ian chuyển hướng ánh mắt về phía Triệu Thần, trong con ngươi là bóng ngọn đèn quay ngược, làm cậu cảm giác mình đang chìm giữa giấc mộng.

“Cậu có biết, tôi trời sinh chính là gay, tới nơi này ngoại trừ làm việc kiếm tiền, còn có mục đích là tìm được người xứng đáng yêu tôi mà tôi cũng yêu người đó, mà Triệu Tinh, khi đó tôi đã từng hi vọng chính là người kia.”

Lời người con trai nói khiến ngực Triệu Tinh đình trệ, tựa như đồ đặc của mình bị người khác khao khát có được, cậu nhìn lại người con trai, sau đó đối phương phát ra tiếng cười có chút tự giễu.

“Đừng nhìn tôi như vậy, Triệu Tinh người này tuy rằng bên ngoài tùy tiện vô tư đến vô tâm, nhưng khi cậu thực sự tiếp xúc, cậu sẽ thấy anh ấy không phải như vậy, tỷ như anh ấy rất cẩn thận, thậm chí có thể theo sát cậu mà ngay bản thân mình cũng không để ý, anh ấy nếu đối tốt với cậu, thì đó chính là thật tâm thật lòng mà đối tốt với cậu, tuy rằng thái độ rất không được tự nhiên. Nhưng anh ấy là một người tốt, đáng để yêu.”

Lời người con trai nói như là chiếc chìa khóa, mở ra kí ức của Triệu Thần, những cái không được tự nhiên, ầm ập, giống như cả đời đều không thể quên đi quãng thời gian đó, theo lời người con trai nói, lại một lần nữa xuất hiện trước mắt cậu.

Ian lắc lắc cái ly trong tay, ánh mắt thỉnh thoảng lại lướt qua Triệu Thần.

“Thẳng đến có một ngày, anh ấy uống rượu, anh ấy không ngừng lôi kéo tôi hỏi tôi nên làm gì bây giờ, chính là buổi tối đó, tôi biết đến cậu, Triệu Thần.”

Triệu Thần khó hiểu mà nắm cái ly kêu kết một tiếng, cậu nhìn Ian đôi con ngươi siết chặt, dường như trong thế giới của cậu chỉ còn lời kể của người con trai kia.

“Triệu Tinh nói cho tôi biết thân thể của anh ấy, anh nói sau khi cha mẹ anh ấy qua đời, thế giới của anh ấy sụp đổ, hoàn toàn là màu đen, anh ấy bài xích xã hội này, nhưng mà cậu với mẹ cậu tựa như ánh sáng mặt trời chậm rãi tiến vào thế giới của anh ấy, anh ấy muốn được vào thế giới của các người, muốn cùng các người chung sống. Mà cậu, là đứa em luôn tức giận mà đi thu dọn tàn cục cho anh ấy (cái này tác giả viết là “chùi...” chứ ko nhẹ nhàng dư lầy đâu a *hân*), anh ấy là thật tâm biến cậu trở thành em ruột, nhưng mà dần dần mà anh ấy phát hiện, anh ấy càng muốn nhiều thứ từ cậu, cậu vui vẻ, cậu bi thương, mọi thứ cậu có, anh ấy đều muốn chiếm lấy một chút. Anh ấy nói, vào phút đó anh ấy phát hiện đã yêu cậu.”

“Ba” một tiếng, CD kết thúc trình phát, đoạn nhạc lại trở về lặp lại khúc ban đầu, Ian đặt cái ly trên bàn, hần khe khẽ thở dài, “Sau đó tôi cũng biết, tôi vĩnh viễn không thể biến anh ấy trở thành người kia, cho nên tôi lựa chọn đứng ở vị trí của một người bạn.”

Ánh mắt Ian lại một lần nữa đặt trên người Triệu Thần, thanh âm cũng dần dần mà nghiêm túc hơn.

“Triệu Thần biết tôi hâm mộ cậu nhiều thế nào không, có một người như vậy đã coi cậu là quan trọng nhất đời, mỗi một lần anh ấy vào Bar nhất định sẽ nói về cậu, nói về sinh hoạt của cậu, hỉ nộ ái ố của cậu. Tôi tận mắt chứng kiến cậu tác động tâm tình của anh ấy như thế nào, lần cậu cùng cô gái kia, anh ấy ở đây uống say mèm, anh ấy nói dù bị mẹ cậu trách cứ, anh ấy cũng muốn được thử 1 lần, anh ấy với cậu có khả năng bên nhau hay không.”

Câu nói từ đây bỗng dừng dừng lại, nụ cười tự giễu lần thứ hai xuất hiện trên mặt Ian.

“Tôi nói cho cậu biết điều này, không phải là ý của anh ấy, chính ở cương vị là một người bạn của Triệu Tinh, chân thành mà cầu xin cậu, cậu có thể không tiếp nhận đồng tính luyến ái, nhưng mà cầu xin cậu đừng làm tổn thương anh ấy được không?”

Triệu Thần cảm thấy thân thể của mình giống như phút chốc rơi vào trời đông giá rét, cậu không thể nghe được âm thanh chung quanh, trong đầu tất cả đều là cuồng phong gió rít, đem tất cả suy nghĩ của cậu vùi lấp. Cậu nhìn lại Ian, có chút cứng ngắc hỏi.

“Có ý tứ gì?”

“Hôm trước, anh ấy đến Bar tìm tôi, mời tôi uống rượu, anh ấy nói với tôi có lẽ đây là lần cuối anh ấy đến Bar này, anh ấy muốn đi tới một nơi thật xa, đến khi nào anh ấy có dũng khí mới quay trở lại. Tôi không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng mà tôi nghĩ có thể biến anh ấy trở thành như thế, chỉ có cậu.”

Ian dừng một chút, hần từ trong quầy bar trong lấy ra quyển nhật kí, đưa tới trước mặt Triệu Thần.

“Đây là nhật ký của anh ấy, trước kia giống như gìn giữ bảo bối, hôm trước anh ấy để lại đây, tôi cũng không xem nội dung bên trong, bây giờ tôi nghĩ nên chuyển nó cho cậu, cậu xem xem đi.”

13. Chương 12

#20.

Trong não giống như có tiếng sấm nổ tung, đem thần trí linh hồn tất cả oanh tạc không còn lại dù chỉ một chút, Triệu Thần cơ hồ phải dùng hết mọi sức lực mới thoát khỏi phản ứng dây chuyền do câu nói kia gây nên, cậu nhìn Ian, thanh âm của cậu vang lên mang theo lo lắng mà bản thân cậu cũng không biết.

“Anh ta muốn đi đâu?”

Ian kinh ngạc mà nhìn Triệu Thần, ách nhiên thất tiểu, sau đó cô đơn lớn dần trong ánh mắt.

“Ngay cả cậu không biết, tôi làm sao có thể biết?” Ánh mắt đó hạ xuống, lưu luyến trên quyển nhật kí, “Tôi vốn muốn giữ lại nó để làm kỉ niệm, nhưng mà tôi nghĩ anh ấy viết những thứ này, hẳn là hy vọng có một ngày cậu có thể nhìn thấy, cậu xem đi.”

Nói xong, Ian uống cạn ly sô đa. Hắn buông cái ly trống không trong tay, đứng dậy đi hướng hậu trường của Bar, trước khi đi, nói với Triệu Thần:

“Quán bar phải làm ăn, nếu không để ý, ở đây xem mấy tiết mục đi.”

Vào khắc kia người con trai rời đi, tựa như đông cứng, Triệu Thần cảm thấy quanh thân bỗng nhiên lạnh như băng, đó là cảm giác lạnh lẽo cậu chưa bao giờ cảm nhận được, lạnh buốt tận xương.

Triệu Tinh cư nhiên rời đi, sau khi anh ta cuốn mình vào một vòng lốc xoáy, anh ta cư nhiên xoay người ly khai, quả thực vớ vẩn mà buồn cười.

Nhưng mà Triệu Thần lại một chút cũng cười không nổi, trước mắt là kí ức về cậu cùng Triệu Tinh bị cắt nối sắp xếp mà phá thành mảnh nhỏ đoạn ngắn, chúng nó lóe ra, nhắc nhở cậu, có một người như thế sắp vĩnh viễn rời xa cậu. Triệu Thần lấy điện thoại gọi cho Triệu Tinh, nhưng mà thanh âm băng lãnh máy móc của nữ nhân viên cho cậu biết, “số quý khách gọi không đúng.”

Ngay cả số điện thoại di động cũng bỏ đi, Triệu Thần cắn răng, cậu nắm chặt quyển nhật kí rời khỏi quán bar.

Ban đêm, người qua lại trên đường đông hơn ban ngày, Triệu Thần lo lắng đứng ở trạm chờ xe bus, cậu thỉnh thoảng cúi đầu nhìn di động, con số trên đồng hồ như biến hóa gia tốc, nhiều chiếc taxi dừng ở chỗ cậu, nhưng không có một chiếc nào sáng đèn đỏ báo hiệu xe trống. Đèn xe kéo thành con sông ánh sáng, tựa như trôi qua cuộc đời cậu.

Khi Triệu Thần về đến nhà, mẹ đã ngủ. Lúc đẩy cửa phòng cậu vẫn nuôi một tia hi vọng rằng Triệu Tinh vẫn đang chờ trong đó, tất cả vẫn còn kịp. Nhưng mà nếu Triệu Tinh chưa rời đi, cậu sẽ nói gì với anh ấy?

Nắm chặt chìa khóa, Triệu Thần cảm thấy bản thân mình đang đứng trên một hòn đảo đơn độc, không thể đi tới, cũng không cách nào lui lại phía sau. Nhưng mà khi cậu mở cửa, đối mặt với căn phòng trống trải, thâm thâm cậu dần sụp đổ, sụp đổ đến chỉ còn lại một mảng trống rỗng.

Triệu Thần thất hồn lạc phách mà đi vào phòng Triệu Tinh, cậu bật đèn, nhìn căn phòng đã bị thu dọn đổi mới hoàn toàn, hai chân bỗng nhiên mất đi lực chống đỡ, giây tiếp theo cả người ngã bệt xuống sàn nhà.

Đã từng tưởng tượng nếu một người mất đi linh hồn sẽ biến thành thể nào, là cái xác không hồn mọi không có bất cứ quan hệ nào với mọi chuyện?

Không, còn cả trống rỗng, tựa như con rối, ngay cả động tác cũng không nguyện ý.

Triệu Thần an tĩnh mà ngồi trên sàn nhà, không gian quen thuộc này, đã hết sạch tất cả như Triệu Tinh chưa từng tồn tại. Cậu không biết mình ngồi bao lâu, cậu chỉ cảm thấy dây thần kinh đứt thành muôn mảnh ngấn, đại não rất cuộc cũng không chế được tứ chi. Ánh mắt của cậu không có mục đích mà đảo lại mỗi góc phòng, mỗi một chỗ đều khiến cậu tìm được vị trí của mình với Triệu Tinh. Cuối cùng tầm mắt rơi trên quyển nhật kí, tay Triệu Thần rút cuộc cử động.

Cậu đem nhật kí đặt ở trên đầu gối mình, ngón tay chậm rãi mở ra, nét chữ viết ngoáy quen thuộc của Triệu Tinh lại một lần nữa xuất hiện trước mắt Triệu Thần, một khắc kia, cậu bỗng nhiên có cảm giác muốn rơi lệ.

“Nhớ lại mười năm qua, từ khi cho rằng thế giới chỉ còn lại một mình mình cho tới bây giờ, a di và gia đình của bà ấy tựa như ánh mắt trời chiếu sáng tâm tư, cho ta biết cuộc đời vẫn đẹp lắm, tương lai vẫn tươi đẹp như trước, a di, có thể cho phép con ở trong này gọi một tiếng “mẹ” không?”

“A Thần là đứa nhỏ trong ngoài không đồng nhất, cho tới nay vẫn là thay ta thu dọn tàn cục rồi rắm, ta biết rằng, em ấy có một bụng oán khí, nhưng mà vẫn là người thân của ta, là em trai yêu quý, cảm ơn em”

“Hôm nay A Thần 18 tuổi, ta và em ấy đã trưởng thành, a di, nên để chúng con hiếu kính người.”

“Đưa A Thần đến trường em ấy, nhìn em đi vào ký túc xá, trong lòng có một loại cảm giác thực kỳ quái, trống vắng, chẳng lẽ bởi vì nhìn A Thần lớn lên, hiện giờ chậm rãi rời xa? Ha ha...”

“Ta là làm sao vậy, vì cái gì lại để ý A Thần như vậy, để ý đến việc em ấy cùng với những người khác, trong lòng đều buồn chán?”

“Ta đã điên rồi...”

“GOD, con nghĩ con đã yêu một người, một người từ nhỏ lớn lên cùng con, đồng thời là em trai con, vì cái gì lại như thế?”

“Càng muốn bản thân không nghĩ đến, lại càng nhớ, có phải hay không nếu chết đi thì tốt.”

“Ta thừa nhận, ta bất trị, ta là một con quái vậy, hy vọng a di cùng A Thần vĩnh viễn sẽ không biết.”

“Chúng ta sẽ cùng đi qua thời gian này, chính bởi thế chúng ta sẽ mãi nhớ khoảng thời gian ấy, chờ thời gian trôi qua, mọi thứ sẽ tốt đẹp.”

...

“Nếu như, cho dù chỉ là một phần nghìn cũng được, em có yêu anh không?”

Tầm mắt bỗng nhiên mơ hồ, khi vươn tay lau đi, chạm đến một mảnh ướt át, đó là cái gì?

Triệu Thần cảm thấy mình không nhìn nổi nữa, cậu dùng tay gất gao che miệng lại, đem ý muốn phát ra âm thanh hung hăng ngăn chặn, trong đầu của cậu vô số suy nghĩ đảo lộn.

Nếu thời gian có thể quay lại, nếu hết thấy có thể lặp lại lần nữa, nếu...

Nhưng mà thế gian vĩnh viễn không có nếu, thời gian sẽ không dừng bước lại, đợi đến khi cậu có kẻ sát người đó, con đường vận mệnh cũng đã xa rồi.

Vào đêm này, chỉ còn lại ngọn đèn an tĩnh mà an ủi cậu, chờ những vết thương đầm máu lành lặn, cuối tu thành sẹo vĩnh viễn.

14. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#21.

Trong cơn hoảng hốt, cửa phòng bị đẩy ra, cậu nghe thấy có tiếng bước chân khê khàng trong gió đêm, chậm rãi hướng đi tới gần cậu. Cậu không có mở mắt ra, thân thể dựa vào mép giường, mong rằng chất lỏng tràn mi sẽ mang theo những cảm xúc trong lòng cuốn đi. Bỗng nhiên một đôi tay đặt lên vai cậu, tiếng thở dài nhẹ vang lên bên tai cậu. Triệu Thần ngẩng đầu, mở mắt ra, mẹ với vẻ mặt lo lắng nhìn cậu, khẽ nói với cậu:

“Đứa ngốc.”

Triệu Thần mặc cho đôi tay kia vỗ về, trong phút chốc ủy khuất trong đáy lòng phóng đại gấp hàng trăm lần, cậu tựa đầu lên vai mẹ, thanh âm run rẩy.

“Mẹ, con thực sự khó chịu.”

“Nó phải đi, không trở lại ...”

“Con nên làm cái gì bây giờ... Nên làm cái gì bây giờ...”

Mẹ cậu nhẹ nhàng gạt đầu thay cho câu trả lời, nhặt kí trong tay tuột xuống đất, Triệu Thần cảm thấy mình không có khí lực để nhặt lên, trời đất giống như chỉ còn cái ôm ấm áp nà làm bến dừng cho cậu.

Cậu chìm vào lòng mẹ, đến tận khi cảm xúc mãnh liệt dần dần bình ổn lại, lúc lâu sau, bên tai lại một lần nữa vang lên tiếng nói nhẹ nhàng của mẹ.

“Tiểu Thần, nhớ kỹ lời mẹ nói, khi con quyết định việc gì, có thể chấp nhận với hậu quả nó mang đến, như vậy không cần do dự, mẹ sẽ vĩnh viễn ủng hộ các con, tất cả đều tốt đẹp.”

Tiếng nói như mang theo năng lượng thần kì, đem tia bất an cuối cùng xóa sạch, Triệu Thần không biết từ lúc nào đã ngủ quên..

Đúng đêm ấy, cậu vẫn đứng trước con sông như những giấc mơ trước. Cậu nhìn nhân ảnh Triệu Tinh thả người nhảy vào dòng nước, lúc này đây cậu cũng không chần chừ thêm, nhảy theo dáng hình kia vào con sông. Mà nước sông chảy xiết lôi kéo cậu, cậu ra sức tiến về phía trước, lại chỉ có thể thấy bóng hình Triệu Tinh đang mở mắt thật to, đan lẩn vào những giải màu sắc rực rỡ, rốt cuộc không thể phân biệt được.

Đến khi Triệu Thần tỉnh lại, cậu đang nằm trên giường của Triệu Tinh, trên người đắp một chiếc chăn mỏng. Đại não truyền đến một đợt đau nhức, Triệu Thần chậm rãi ngồi dậy, ngoài cửa sổ đã bình minh, cuối cùng thì trời nắng.

Đi vào phòng khách, mẹ đã đi tập thể dục buổi sáng, cậu rót cho mình chén nước, sau đó ngồi ở một bên trên ghế sa lông. Triệu Thần dùng tay nhẹ nhàng xoa huyết thái dương, kí ức về đêm qua oanh tạc trong đầu, đến khi mọi thứ bình ổn lại, trong lòng chỉ còn mờ mịt trống rỗng.

Tầm mắt đảo qua gian phòng trống trải, một phong thư đặt trên bàn trà hấp dẫn ánh nhìn của cậu. Cậu vươn tay cầm phong thư đến trước mặt, mở ra bên trong là tờ giấy viết thư thật mỏng.

“Tiểu Thần:

Trong thế giới này, tình thân và tình yêu vốn là dứt bỏ không được, nếu như nói tình yêu là ảnh hưởng của hormone, như vậy tình thân là tình cảm do năm tháng tích góp lắng đọng. Về chuyện của con với A Tinh, làm một người mẹ, mẹ cũng không đồng ý, mẹ hy vọng các con trải qua một cuộc sống, không có người khác đồn đại miệt thị. Nhưng khi A Tinh đã cố ý chọn con đường này, cũng như con đối mặt với tất cả như bây giờ, con cũng phải lựa chọn. Con với A Tinh cùng bên cạnh nhau, cuộc sống sẽ phải đối đầu với áp lực, các con có thể chống lại ánh mắt người đời không? Đây là quyền lực chọn của con, mẹ giao nó cho con.

ZH9974, thời gian 12 giờ 30..

Vô luận con chọn cái gì, nhớ kỹ, mẹ mãi mãi đứng sau các con.

Mẹ! “

Một khắc kia, Triệu Thần không cách nào hình dung tâm tình của mình, một loại hy vọng cùng sầu lo đan xen, trong nháy mắt đem cậu hoàn toàn chìm vào mê man, nóng cháy như không khí giữa hè, từ đáy lòng bùng bột dâng lên. Cậu nhét phong thư vào túi quần, cúi đầu nhìn thoáng qua di động, đã là 9 giờ 30 sáng, lúc này đúng là thời điểm giao thông đi lại khó khăn, không có suy nghĩ nhiều hơn, cậu đứng dậy ra cửa.

Thời gian làm việc buổi sáng, ngã tư đường bị dòng ô tô khổng lồ như nước chảy trôi qua, nửa giờ qua đi, Triệu Thần vẫn đứng ở giao lộ, vẫn không gọi được một chiếc taxi. Ô tô xả khí ra đường, sức nóng theo ngày dần dần tăng lên, dần dần trở nên khó chịu. Thời gian trôi qua, ánh mặt trời chiếu rọi vào những ô cửa thủy tinh trên các tòa cao ốc, phản xạ ra một bức ảnh loang lổ chói lóa khổng lồ, mọi thứ giống như trong giấc mơ đêm qua, cậu cùng Triệu Tinh giữa đoạn khoảng cách vĩnh viễn không thể vượt qua. Triệu Thần khẽ cắn môi, bắt đầu chạy về hướng trạm chờ xe bus. Mà đợi đến khi cậu ngồi trên xe bus đến sân bay, đã là hơn nửa giờ sau.

Hơn mười giờ, cách lúc máy bay cất cánh còn hơn hai giờ, Triệu Thần nhú chặt mi, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ.

Có thể không đuổi kịp, nếu lần thứ hai gặp được Triệu Tinh cậu nên nói như thế nào, cậu cảm thấy mình quên đi nhiều manh mối, nhưng thời gian trôi đi không ngừng khiến cậu không dám suy nghĩ sâu xa. Cậu gất gao nhìn đồng hồ trên màn hình di động, nội tâm lo lắng mà chờ đợi.

11 giờ 40, xe buýt đứng ở cửa thứ hai, không chờ xe dừng hẳn, Triệu Thần đã nhảy ra khỏi cửa xe. Cậu chạy vào phòng chờ máy bay, người tràn trong phòng khách, cũng sắp tới giờ máy bay cất cánh, nội tâm không ngừng trào dâng cuộn cuộn cảm giác vô lực khiến cậu gần như xụi lơ trên mặt đất.

Cậu lấy điện thoại ra, thử gọi lại dãy số kia một lần nữa, một bên cố gắng nhìn chung quanh, hy vọng trong muôn ngàn nhân ảnh kia sẽ nhìn thấy một bóng hình quen thuộc. Cậu không biết, tại giây phút cậu xoay đi đến bảng thông báo chuyến bay, trong một cái chớp mắt kia, một nhân ảnh quen thuộc cũng đang ở góc phòng chờ tựa hồ như đang chờ đợi ai, hai người như vậy khó khăn lướt qua nhau.

11 giờ 50, còn 40 phút máy bay cất cánh, check-in cũng kết thúc, ngực Triệu Thần đình trệ, cơ hồ là dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến quầy bán vé, mua một tấm vé máy bay, đơn giản là tấm vé cuối cùng. Sau khi đăng kí nhận vé, Triệu Thần đứng trong đội ngũ kiểm tra, nhìn lên đoàn người thật dài phía trước, vẫn không có người ấy.

Nếu lúc này đây vẫn không thể tìm thấy người đó...

Vấn đề này, cậu cảm thấy mình ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy nặng nề, xúc động từ đáy lòng cũng hướng về phía trước chạy loạn, cậu giống như một lần nữa trở về trong giấc mơ, chỉ có thể vô lực mà nhìn người kia cách cậu càng lúc càng xa, đến khi biến mất.

Loại cảm giác này bắt đầu từ lúc cậu tiến vào cửa an ninh, một đường về phía trước, cuối cùng dừng lại ở cửa đăng kí mà phóng đại đến cực hạn. Triệu Thần gần như dại ra mà đứng trước cửa đăng kí.

Không có người đó, những người khách trước mặt không có người cậu cần tìm.

Cảm giác quặn đau từ dưới bụng khiến cơ thể rã rời cực hạn, khi cửa đăng kí mở ra, lũ khách tốp năm tốp ba đứng dậy hướng về phía đường ra máy bay mà đi. Triệu Thần hốt hoảng cùng đi với họ, máy móc thực hiện động tác, cậu quên cách tự hồi, đại não trong nháy mắt vỡ tung.

Tình yêu làm người ta xúc động, mà đồng dạng tình yêu sẽ làm người ta mù quáng.

Khi Triệu Thần ngồi trên ghế ngồi, chết lặng mà dựa theo hướng dẫn của tiếp viên hàng không, cài dây an toàn, tắt di động. Cậu nghiêng đầu, ngoài cửa sổ máy bay là mặt đất, xa hơn nhiệt khí bốc hơi, tầm nhìn không ngừng lung lay, như ảo ảnh cảnh trong mơ.

Nguyên lai, người kia đã muốn đi rồi, ngay cả cơ hội cuối cùng cũng keo kiệt không cho mình. Cậu mờ mịt mà nhìn về phía máy biểu thị trên đầu, bên trong thể hiện chỉ cần ngồi an toàn. Cậu tưởng, còn có thể tìm được người đó sao?

Thế giới lớn như vậy, tràn ngập vô số người vô số chuyện; thế giới lại nhỏ như vậy, người ấy, mẹ và mình, đó mới là toàn bộ thế giới.

Mà người kia ly khai, toàn bộ thế giới của cậu sụp xuống.

Triệu Thần nhắm mắt lại, phi cơ trong phút kia bay lên trời..

“Quý khách thân mến, trong khi máy bay cất cánh, xin cài dây an toàn, thu hồi bàn...”

Trong loa, tiếng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không không ngừng lặp lại. Triệu Thần gất gao nhắm mắt lại, đại não theo những cú xóc nảy của máy bay bắt đầu truyền đến từng đợt choáng váng, một loại cảm giác sắp khổng chế không nổi từ trong tim dâng lên, ngay cả tiếng rít của động cơ máy bay cũng dần cách mình càng lúc càng xa.

Ý thức biến mất trong nháy mắt, cậu nhớ tới cái ôm của mẹ đêm qua, nhớ tới ở phố Hoa Kiều cậu cùng Triệu Tinh ly biệt, nhớ tới quyển nhật kí kia, nhớ tới cái hôn nóng bỏng của bọn họ, sau đó thân thể bị đảo mạnh chuyển hướng sang một lối nhỏ khác.

Sau đó, cậu cảm thấy đó là giấc mộng vô cùng chân thật.

Trong mộng cậu bị ai đó nâng lên xuyên qua đám người đông đúc, cậu không có cách nào động đậy, nhưng bên tai tiếng động của gió hè không ngừng rền rĩ, giống như dòng hải lưu ầm ập vây quanh cậu. Trong mộng lung, cậu lại một lần nữa ở giữa con sông kia, thân thể bị trói buộc, không có cách nào tiến lên.

Bỗng nhiên một bàn tay giữ cậu thật chặt, kéo cậu không ngừng tiến về trước. Cậu muốn thấy rõ, nhưng mà ánh sáng trên đầu quá chói lóa, cậu chỉ có thể thấy được một bóng hình nhợt nhạt, cái hình ảnh quen thuộc như hế, khiến cậu gần như xúc động quá mà rơi lệ.

Finally we' ll walk across the river, just as we' ll always remember the time we passed by.

Chúng ta chung sẽ đi qua nơi này, chính vì thế chúng ta vĩnh viễn nhớ rõ đoạn này thời gian.

Sau đó cậu mở mắt ra, rơi vào cái ôm cực nóng.

“Đồ ngốc, anh luôn chờ em ở đây.”

Toàn văn hoàn.

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhiet-phong>